

El Camp Rodó

Març 1999 - tercer any - núm. 8
Revista trimestral - 250 pessetes

Publicació

de l'Ajuntament de Camprodon

Busquets' Brothers

Cinc oficis i un benefici

Revisió del Pla General d'Urbanisme

L'entrevista: l'Amadeu

Entitat: la caça

Saps on és?

El concurs d' *El Camp Rodó*

■ Coneixes aquest lloc? Saps on és? Va, intenta-ho!!!

Entraràs en el sorteig d'un premi consistent en qualsevol llibre, CD, disc, casset o video, que pots escollir al teu gust.

■ Si has identificat la fotografia, si saps on és, escriu la teva resposta i envia-la a :

PEP SARAIA

Revista *El Camp Rodó*
Concurs *Saps on és?*
Ajuntament de
Camprodon

Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON

BASES DEL CONCURS

1.- Només s'admetrà una resposta per persona. Si una mateixa persona envia més d'una resposta, s'anul·larà la seva participació en el concurs.

2.- La persona guanyadora del concurs serà avisada per correu i/o per telèfon. A l'enviar la vostra resposta, és important fer constar amb claredat el nom, l'adreça i el número de telèfon on se us pot localitzar.

El guanyador del concurs *Saps on és?* del núm. anterior és:
Albert Surribas Marsal
i la resposta correcta és: "El banc de la Creueta vella"

Número 8. Març de 1999.
Publicació trimestral. 250 pessetes.

CONSELL DE REDACCIÓ:

Jordi Berdala, Sílvia Planas, Joan Anglada, Pep Saraia, Oriol Molas, Martí Pujol, Manel Guitart, Joan Busquets, Rosa Ma Marcer, Elena Moreno, Sílvia Guasch.

COL·LABORADORS:

Josep Ma Blanch, Lluís Gamell, Rafael de Ribot, Toni Suriñach, Junta dels Caçadors, Ceip Dr. Robert, Oficina de Turisme, Joan Vila, Manel Pujol.

MAQUETACIÓ: Sílvia Guasch.

DIBUIXOS: Titot (La Xinxeta), Jordi Bosch "Barraca" (Tema central).

FOTOGRAFIA: Pep Saraia, Fotografia Coma, Arxiu Municipal, ...

CORRECCIÓ: Mª Carme Cima.

La direcció de la revista *El Camp Rodó* no es fa responsable de les opinions dels seus redactors i/o col·laboradors.

No es permet la reproducció total o parcial d'aquesta revista, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió a qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui aquest electrònic, mecànic, per fotocòpia o per altres mitjans, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1 - 17867 CAMPRODON
Dipòsit legal: B-36.519-1996

Fotolits: José Fernández
Imprès per Agpograf.

Editorial

PEP SARAIA

Mil nou-cents noranta vuit. Hem deixat un any que no ens ha passat gens desapercebut, tot i que també ha estat un any com tots els altres, amb les mateixes guerres, les mateixes fams i les mateixes misèries als mateixos llocs. Un any en el qual tots plegats hem sabut netejar-nos les consciències de la mateixa manera, amb petits actes de solidaritat hipòcrita.

Amb els temps, a mida que a la caixa on guardem els anys viscuts hi anem deixant més anys a sobre, mil nou-cents

noranta vuit anirà perdent identitat i acabarà fonent-se, diluint-se, barrejant-se, equivocant-se en el record d'altres anys que té a prop.

De moment, però, com dèiem, aquest no ens ha estat un any indiferent: ha vingut gent nova que amb el temps serà gent de sempre i ens ha deixat gent de sempre que amb el temps s'anirà fonent, diluint, barrejant, equivocant en el record.

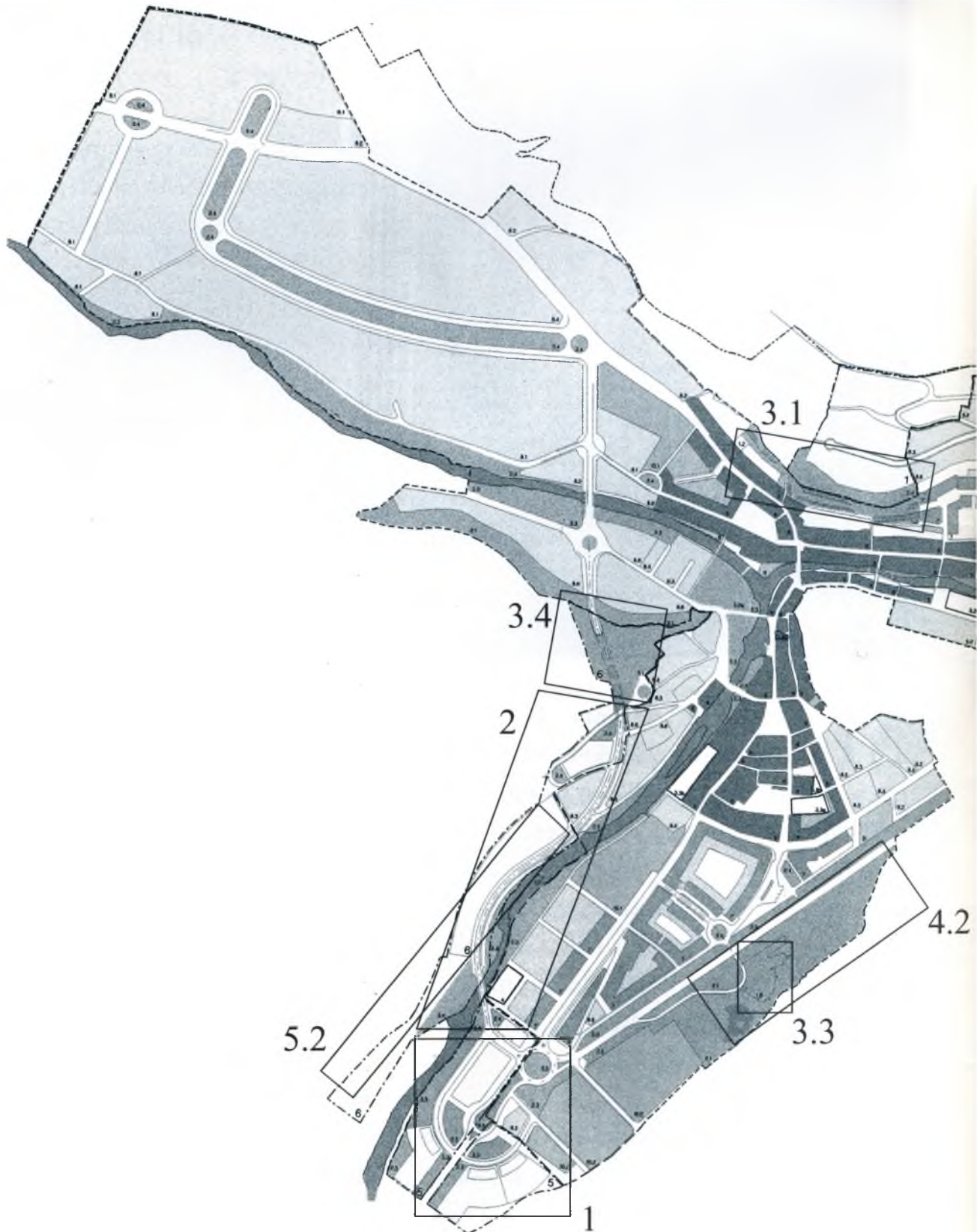
Mil nou-cents noranta nou. Serà un any com tots els altres. De fet, li passarà exactament el mateix que al seu germà gran. Serà l'any de l'Euro, de l'Europa econòmica (Malauradament no serà encara el de l'Europa social), de l'efecte 2000 en els ordinadors.

Per Camprodon, com tots els municipis d'aquest país, serà l'any de les últimes eleccions municipals d'aquest segle (13 de juny). És per això que des de *El Camp Rodó* estem preparant un proper número especial dedicat única i exclusivament a aquest tema. A més, també serà l'any del nou Pla General d'Ordenació Urbana.

Respecte a aquesta última edició, hem decidit parlar de cinc oficis antics, perquè són feines que sense adonar-nos-en es quedaran en el record. Per això és bo que en parlem, ara que encara tenim memòria.

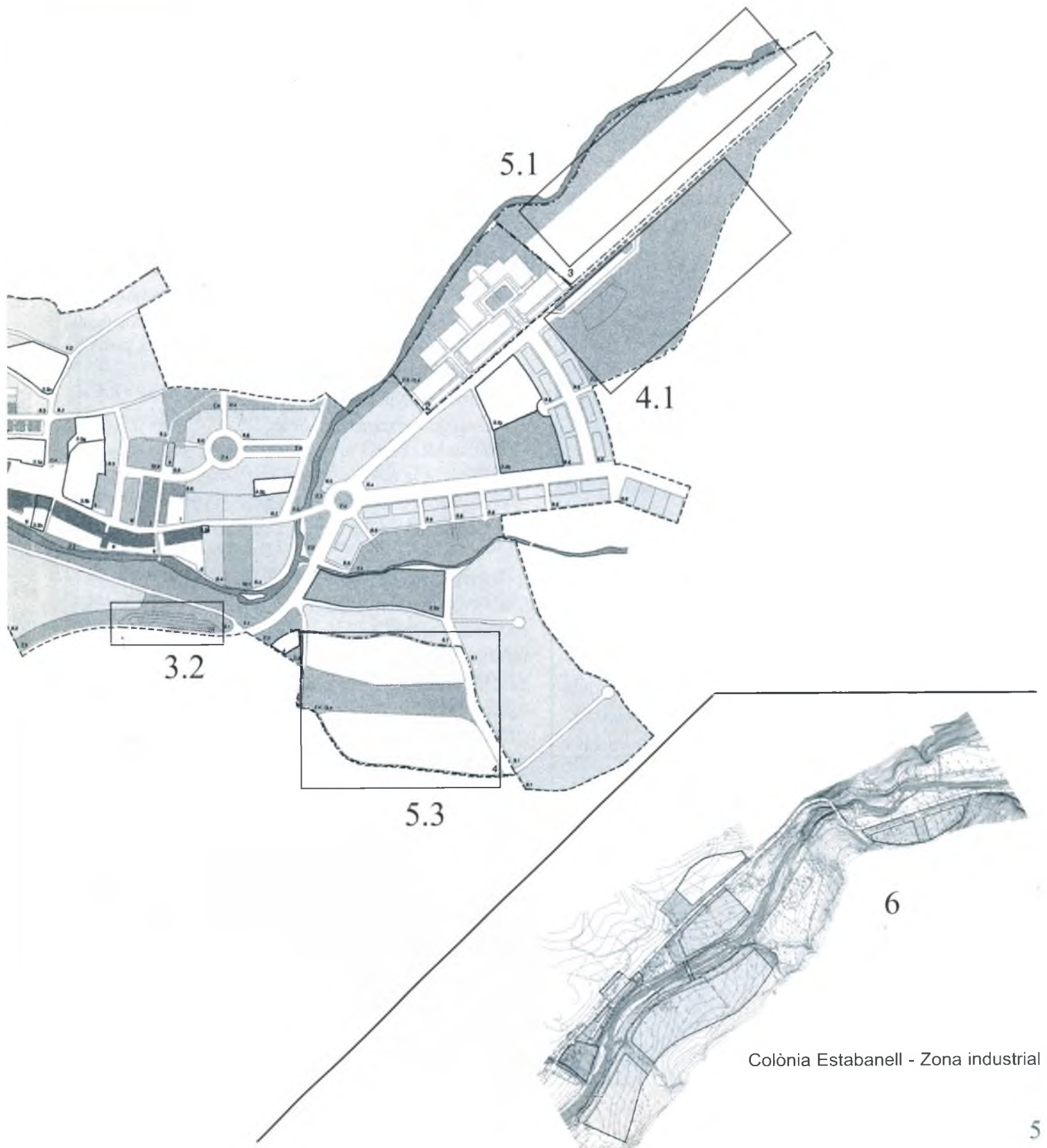
L'agenda

REVISIÓ DEL PLA GENERAL

Municipal

D'ORDENACIÓ URBANA

Colònia Estabanell - Zona industrial

REVISIÓ DEL PLA GENERAL

REVISIÓ DEL PLA GENERAL D'ORDENACIÓ URBANA

L'actual Pla General data de 1983, setze anys després la majoria dels objectius estan assolits i el creixement que es preveia, consolidat; era, per tant, prioritari afrontar en aquesta legislatura la seva revisió a fi d'adequar aquest instrument urbanístic a les necessitats del Camprodon de l'any 2000. Aquesta eina de futur ha de ser participativa i en aquesta primera fase, fins l'aprovació inicial, així s'ha procurat que fos i en l'exposició pública que es faci d'aquest document tots aquells suggeriments que puguin arribar a fi de millorar aquest Pla seran ben rebuts. El Camp Rodó pretén amb aquest reportatge col·laborar en la difusió i coneixement d'aquests documents. Tots aquells que vulguin aprofundir la informació reflectida en aquestes pàgines tenen la documentació sencera de la Revisió del Pla a la seva disposició al nostre Ajuntament.

TRAMITACIÓ

L'Ajuntament encarrega a un tècnic els treballs, en aquest cas a l'arquitecte Ramon Fortet, tècnic municipal i autor de l'anterior revisió del Pla General. També es va encarregar a l'economista Antoni Soy un estudi socioeconòmic de la nostra Vila que havia de fer una diagnosi de la realitat actual així com previsions de futur.

Un cop assolit el suficient grau de desenvolupament es va fer una exposició pública, la vulgarment coneguda exposició del 125, sobre grans criteris i objectius. Posteriorment l'Ajuntament en fa l'aprovació inicial i posteriorment es sotmet a exposició pública per un període d'un mes (actualment estariem en aquesta situació). Acabada l'exposició pública, redactor i Ajuntament estudien les al·legacions i suggeriments que hagin pogut arribar a fi d'estudiar la seva possible incorporació en la documentació del Pla. Després l'Ajuntament fa l'aprovació provisional i acte seguit s'envia a la Comissió d'Urbanisme perquè aquesta aprovi la documentació definitiva. Una vegada produït aquest acord la Revisió del Pla ja és vigent.

OBJECTIUS

1- RESTRUCTURACIÓ DE LA ZONA SUD DE LA POBLACIÓ

L'entrada de la zona sud de la nostra Vila és segurament la més desestructurada. S'ordena tot aquest sector amb diferents actuacions:

- Construcció del parc urbà del Bac de la Vila
- Construcció de la nova ronda urbana
- Previsió de creixement al sector
- Realitzar les obres d'urbanització del Pla de Sant Ramon
- Nou accés a la zona industrial i a l'estació d'autobusos
- Configuració d'una vialitat transversal entre el Bac de la Vila i la carretera de Sant Joan.

2- REDEFINICIÓ DE LES CONNEXIONS VIÀRIES

Es tracta d'aconseguir un trànsit rodat més fluid a la nostra Vila, aquest fet farà possible la potenciació del nostre casc històric com a gran centre d'atracció comercial i historicocultural.

El tractament que es fa d'aquest vial és el d'un vial urbà, un passeig amb voreres i arbres, s'ha volgut fugir del tan

REVISIÓ DEL PLA GENERAL

desafortunat model “desviament de carretera”. Un cert creixement residencial al voltant d’aquest vial encara reforça més la seva condició d’urbà. La creació d’un espai de lleure i aparcaments dona resposta a les necessitats del futur trànsit rodat d’aquest vial. Tractament i traçat s’ha consensuat amb el Departament de Carreteres de la Generalitat i la Diputació de Girona que són qui executaran l’obra i la Diputació aportarà 460 milions que costa. En aquests moments s’està fent el projecte de construcció amb la previsió de començar la Ronda aquest any. De nord a sud el seu traçat surt del Passeig Maristany aprofitant el vial existent, travessa el Ter pel pont d’Enllà Ter, des d’on continua cap al sud passant per les proximitats del Mas Ventós mitjançant un petit túnel fins a posar-se paral·lel al Ter per tal de formar un passeig fluvial a tot al llarg de 260 m., al final travessa novament el Ter a l’alçada de l’estació receptora d’electricitat, fins acabar en una nova rotonda al voltant de l’oficina d’informació turística on hi conflueixen també la carretera de Ripoll a Coll d’Ares, així com l’accés al centre de Camprodon.

3- ESTABLIMENT D’ÀREES D’APARCAMENT

La construcció de la nova ronda urbana va estretament lligada a la construcció de noves places d’aparcament. Aquestes estan estratègicament situades, de manera que permetin el fàcil accés dels automòbils des de les vies de comunicació a aquests aparcaments, i que estiguin situades al voltant del casc històric, per poder arribar a qualsevol punt de la zona amb un curt desplaçament a peu.

Les àrees d’aparcament es vol que tinguin atractiu pels visitants i per això, tret la prevista al peu de la Costinyola, es preveuen com a integrants d’espais més amplis destinats a zones verdes, zones de pic-nic, jocs de mainada, miradors, fonts,... formant parcs urbans. El seu tractament es preveu amb paviment permeable i amb plantacions arbòries per tal de facilitar la seva integració paisatgística a l’entorn. La situació d’aquestes àrees seria la següent:

3.1 DARRERE EL CARRER VALÈNCIA.

Es preveu situada al peu de la Costinyola, i ocupa les feixes de ter-

reny confrontant amb els darreres dels carrers València i Ferrer Bàrbara. Té un accés fàcil des del carrer Monestir i es preveu una sortida pel carrer Ferrer Bàrbara. Els recorreguts de vianants des de l’àrea d’aparcament als carrers València o la Pça. Dr. Robert són de l’ordre de 30 a 50 metres.

3.2 FONT NOVA.

Està situada al capdemunt del Passeig de la Font Nova, a la banda nord, té accés directe des de la carretera de Molló. Per a la seva situació al costat de la font podria ser utilitzada de manera ambivalent com àrea de descans i

pic-nic per als qui transiten per la carretera, i com aparcament per als que visiten la població. El primer tram del passeig de la Font Nova comunicaria aquesta àrea amb el centre urbà i una passarel·la de vianants sobre el Ritort permetria accedir directament al carrer Freixenet a l’alçada del carrer de la Fàbrica. Els recorreguts de vianants des de l’àrea d’aparcament al carrer Freixenet són de l’ordre de 110 metres.

3.3 MARE DE LA FONT.

Està situada al costat dret de la carretera de Ripoll a Coll d’Ares, des d’on pot tenir accés rodat directe. Per raó d’aquesta situació, com en el cas de l’àrea de la Font Nova pot tenir un ús ambivalent, però en relació a la Vila de Baix. Els recorreguts de vianants des de l’àrea d’aparcament a la Pl. del Carme són de l’ordre de 180 metres.

REVISIÓ DEL PLA GENERAL

3.4 ENLLÀTER.

Està situada a la zona de Mas Ventós, amb accés directe dels vehicles des de la nova ronda urbana. L'àrea es troba a menys de 100 metres del Pont Nou i mitjançant una passarel·la de nova construcció s'arriba a la Pca. Dr. Robert amb un recorregut de 160 metres.

En total es preveuen unes àrees d'aparcament amb capacitat per 615 vehicles, quantitat que pot atendre les necessitats actuals i futures del nostre poble.

En la proporció adequada, s'han d'establir petites àrees d'aparcament als nuclis de Beget i Rocabruna. A la Colònia Estabanell, el pla preveu la reordenació de les edificacions existents a l'Oest de la carretera de Ripoll, establint aparcaments per a residents.

4- PARCS URBANS

4.1 PARC ESPORTIU DE CAN PASCAL.

Amb aquest nom es pretén definir una gran àrea destinada a usos esportius. La consideració de parc respon tant a la diversitat de les instal·lacions esportives, i a la considerable extensió prevista, com a la manera que es preveu

que es situïn les instal·lacions esportives al mig d'unes àrees verdes. Al actuals equipaments: camp de futbol, vestidors i pistes de tennis, el parc s'haurà de completar amb la construcció d'un nou pavelló polisportiu.

4.2 PARC URBÀ DEL BAC DE LA VILA.

L'objectiu és crear un pol d'interès i d'activitat a la Vila de Baix, que compensi la pèrdua d'atracció a causa del desplaçament del camp de futbol i que coadjuvi a revaloritzar la part sud de la població. Aquest pol està destinat a activitats lúdiques a l'aire lliure, i comprèn, a més de la Mare de la Font, la sistematització d'una àrea de prat, amb làmina d'aigua, així com un àrea per a aparcament públic, jocs per a mainada, zona de pic-nic, wàters públics, i un suport fix per a serveis i bar-restaurant. També permet aquest equipament l'ampliació de la zona industrial existent.

El pla també preveu altres usos de lleure i esportius així com diversos equipaments socials i escolars a fi de donar millor qualitat i quantitat en la prestació de serveis públics de caràcter social.

5- PREVISIÓ DE SÒL PER A CREIXEMENT RESIDENCIAL

El creixement intensiu i extensiu dels usos residencials dels nuclis urbans del terme de Camprodon depèn bàsicament del turisme, el qual és d'esperar que continuï en una tendència ascendent i sostinguda. El sòl que preveia el Pla de 1983 està pràcticament esgotat i és per això que cal dotar de nous espai per ús residencials. La determinació d'aquest sòl s'ha fet pensant en un creixement ordenat i respectuós amb el nostre principal actiu, el medi natural.

REVISIÓ DEL PLA GENERAL

5.1 CAN PASCAL.

Es tracta de la riba esquerra del Riu Ritort recolzat a la Carretera de Molló tot continuant la urbanització de Can Pascal, per a usos residencials de mitjana densitat.

5.2 NOVA RONDA.

A la riba dreta del Ter prenent com a suport la nova ronda urbana, i com a continuació de la zona urbana d'Enllà Ter i de Can Jacques, per a usos de mitjana i baixa densitat.

5.3 BAC DE SANT PERE.

Es completa la zona del Bac de Sant Pere per a usos residencials de baixa densitat.

A aquestes zones s'hi hauria d'afegir la zona de la Costinyola ja prevista en l'anterior Pla. El creixement sostingut del nostre poble possibilita la cessió de terrenys públics edificables que permetran la construcció d'habitatges socials.

6- PREVISIÓ DE SÒL PER A USOS INDUSTRIALS

Malgrat que l'activitat econòmica principalment es basa en el sector serveis al voltant del turisme, és bo posar instruments que ajudin a diversificar, i per tant a fer més sòlida, l'economia de Camprodon. Aquest ha estat l'objectiu de crear noves zones per a usos industrials. Aquest sòl tant es necessita pel creixement o trasllat de les indústries avui existents com per possibilitar-ne la implantació de noves. A la ja existent a la zona de les Rocasses, per fi desbloquejada i esperem de futura urbanització, pensada per a implantacions petites-mitjanes, s'han qualificat unes deu Ha. brutes que poden satisfer les necessitats de sòl industrial del nostre municipi. Els criteris de localització d'aquesta zona industrial són: accés fàcil des de les vies de comunicació, proximitat als nuclis urbans, però amb la distància adequada a les zones residencials que evitin molèsties a les zones habitades, proximitat dels serveis urbans, terrenys planers i situació paisatgística discreta.

El sòl urbanitzable programat que es qualifica d'industrial correspon als terrenys situats a continuació de la depuradora, a la riba esquerra del Ter, i també a l'altra riba del Ter, entre la Farga i la Colònia Estabanell, confrontant amb l'anterior (és en aquest sector on anirà la futura nau de Galetes Birba), i a peu de la carretera de Ripoll. Les dues zones estarien comunicades amb la construcció d'un nou pont sobre el Ter que també donaria servei als habitants de la Colònia Estabanell. Aquests terrenys industrials es completarien amb una petita zona residencial i de serveis.

L'agenda

INFORMACIÓ MUNICIPAL

PLA DE CAN PASCAL

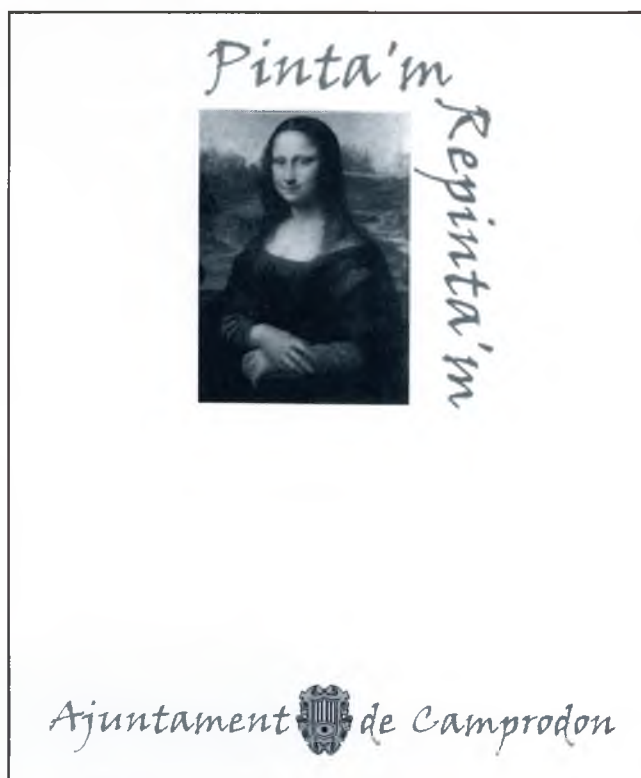
S'ha aprovat definitivament el Pla parcial de Can Pascal-Sector Creu Roja i és imminent l'inici de l'edificació i urbanització del que serà un important nucli de creixement del nostre poble. La nova àrea, entre la Creu Roja i la caserna de la Guàrdia Civil, compartirà amb 140 habitatges de promoció privada que aniran acompanyades d'importants, cessions d'espais públics i un deu per cent de solars edificables per a l'Ajuntament. Hi haurà un nou carrer i una gran plaça que portarà el nom de Josep Cuatrecasas, il·lustre botànic nascut a Camprodon, les cendres del qual van dipositar-se a Ull de Ter a l'estiu de 1997.

PINTA'M, REPINTA'M

A partir d'ara, quan s'instal·lin les bastides que cedeix l'Ajuntament per pintar les cases, s'hi inclourà una lona amb una reproducció de la Gioconda per fer bonic mentre durin les obres.

COMENCEN LES OBRES AL BAC DE LA VILA

Les obres del projecte d'urbanització del Bac de la Vila han estat adjudicades i s'iniciaran en els pròxims dies. El pla d'execució fixat és d'onze mesos, per la qual cosa el consistori calcula que al trencant de l'any 2000 el disseny i millora de la zona que abarca el pla de Sant Ramon, el Camp de la Vila i els voltants de la Mare de la Font serà una realitat.

C/. Catalunya, 15
Tel. (972) 13 02 84

LESPIGOL
FLORISTERIA

17867 CAMPRODON
(Girona)

Municipal

INFORMACIÓ MUNICIPAL

La inversió és de 129 milions de pessetes i les obres, destinades a millorar l'entrada Sud de Camprodon, inclouen la dotació de serveis mínims en el Pla de Sant Ramon -aigua, enllumenat, clavagueres, asfalt de carrers-, la construcció d'un parc urbà als terrenys del camp de la Vila i la Mare de la Font i un nou vial d'accés directe a la zona. Hi haurà una àrea de gespa amb un estanyol, una zona de pícnic, 110 places d'aparcament i lavabos públics. La part Sud de la vila, que es troba en una etapa de creixement, es veurà revaloritzada amb aquests nous equipaments.

NOVA EMBRANZIDA A LA RÀDIO

Núria Mayà substitueix en la direcció de Ràdio Municipal de Camprodon a Teresa Puigmal, que ha abandonat el càrrec per motius professionals. La nova responsable de l'emissora ha presentat una nova i refrescant programació que compta amb un plantell de col·laboradors, antics i nous, com no es veia des de feia anys.

S'ACABEN LES OBRES DE LA COOPERATIVA

S'estan acabant les obres de la cooperativa de Camprodon. La inauguració de tot l'edifici i del nou museu dedicat a la vida i l'obra d'Isaac Albéniz està prevista durant la segona quinzena d'abril. L'edifici comptarà amb locals i despatxos per les diferents entitats de Camprodon i amb una sala de reunions i exposicions, a més de ser la seu provisional del museu Albéniz, que més endavant s'espera que sigui instal·lat definitivament a les dependències de Cal Marqués.

C. València, 2
17867 CAMPRODON

LLARS de CAMPRODON
PROMOCIONS IMMOBILIÀRIES

Tel. i Fax (972) 74 10 94

INFORMACIÓ MUNICIPAL

DIAGNOSI I PROPOSTES DE FUTUR PER AL COMERÇ DE CAMPRODON

El nou Patronat d'Iniciatives Econòmiques de l'Ajuntament, que compta amb la participació de representants municipals i dels sectors econòmics de la vila, ha encarregat a una empresa privada l'elaboració d'un pla estratègic per millorar el comerç a Camprodon. Aquest estudi inclourà una avaluació de la

situació actual del comerç, amb entrevistes i treballs sobre el terreny per fer-ne un diagnosi, i la proposta de mesures a prendre per tal de potenciar l'activitat comercial. En aquests moments s'estan celebrant les primeres reunions amb botiguers, restauradors, hostellers,... per recollir sugerències.

L'estudi, finançat al 50 per cent pel Departament de Comerç de la Generalitat, es conclourà abans de l'estiu d'aquest mateix any.

LLUM SOLAR A SANT ANTONI

Des del passat 22 de desembre a la teulada de l'ermita de Sant Antoni hi estan en funcionament tres plaques fotovoltaïques -panells solars- que permeten la generació de llum elèctrica a les dependències. Aquest sistema de llum solar permet l'emmagatzament de llum per fer-la servir entre 6 i 8 hores a la nit a l'interior així com el funcionament d'un llum de senyalització exterior. El grup electrògen que hi funcionava fins ara es manté per ocasions puntuals en què falti més energia. Aquesta sortida ecològica a Sant Antoni connecta amb el recent recanvi del parallams radioactiu que hi havia al teulat de l'ermita. Les millores efectuades per l'Ajuntament s'han fet amb l'ajut inestimable dels Amics de Sant Antoni.

Plaça Dr. Robert, 10
Tel. 9972) 74 02 67

17867 CAMPRODON

**ELECTRICITAT
COLLBONI**

ELECTRODOMÈSTICS

50 ANYS AL VOSTRE SERVEI !

INFORMACIÓ MUNICIPAL

REORDENACIÓ D'ARBRES A CAN PASCAL

L'Ajuntament va reordenar les fileres d'arbres del carrers del Llandrius i Alexandre Galí. La reordenació de l'arbrat va suposar la tallada, el replantament, així com el plantament de nous arbres. Els arbres són tots castanyers que guarden la mateixa distància uns dels altres.

CONCLOUEN OBRES A L'HOSPITAL

L'Hospital de Camprodon compta ja amb dues places més després que es finalitzés la construcció d'una nova habitació a la tercera planta. Amb aquestes dues noves places es podran atendre més fàcilment les sol·licituds d'ingrés de més urgència. Així mateix, la segona planta ha estat pintada.

MATIOSKA S.L.
EMPRESA DE SERVEIS

-NETEGES -JARDINERIA -CONSTRUCCIONS
-REPARACIONS -CANGURS -CÀTERING
-IMPORTACIÓ I CONSTRUCCIÓ DE CASES NÒRDICQUES
DEMANI EL NOSTRE CATÀLEG !!

☎ 929 75 96 51

INFORMACIÓ MUNICIPAL

NEVADES: PLAER I CÀSTIG

Les nevades dels passats dies 9 i 10 de gener van ser de les més intenses registrades a la comarca de Camprodon en els últims anys i van anar acompanyades de temperatures que van assolir els 17 C sota zero. La inicial bellesa de la postal post-nadalenca va donar pas a un gran esforç per evitar el caos i assegurar la normalitat en el terme municipal. Els dos factors, la neu que va arribar als 40 cm d'alçada i la intensa glaçada posterior, units al fet que es produïssin en ple cap de setmana amb un índex alt d'ocupació hotelera i de segones residències va crear situacions de gran complicació.

Des de bon començament l'Ajuntament va engegar un dispositiu de neteja que va haver de treure la neu del nucli de Camprodon, de la urbanització de Font Rubí, on hi van col·laborar els bombers de la Generalitat, Baget i Rocabrúna, Cavallera i Freixenet, a més de les cases de pagès. Tota la brigada municipal, tres màquines lleva-neus, un tractor per tirar sal i evitar les relliscades, una mini-retro, tres tractors per les zones rurals i dos tractors més i un camió per traslladar la neu van ser els efectius humans i tècnics necessaris per garantir la normalitat en la totalitat del terme municipal. Els treballs van efectuar-se en dues etapes: l'obertura de carrers i la carregada i retirada de neu. Tot i que les baixes temperatures van alentir considerablement la desglaçada i que l'operació va tenir uns alts costos econòmics, afortunadament no van haver-hi incidents remarcables i les pistes d'esquí de Vallter 2000 van omplir-se de neu abundosa per al gaudir dels amants de l'esquí.

NOVA ZONA INDUSTRIAL ROCASSES

L'Ajuntament ha modificat el pla parcial de la zona industrial de les Rocasses, els terrenys del davant de la gasolinera de la carretera de Ripoll. L'anterior pla parcial obligava aquests terrenys a unes instal·lacions industrials de superfície considerada massa gran per les necessitats del mercat. La modificació actual possibilita instal·lacions d'indústries més petites i més d'acord amb les possibilitats de demanda. El desenvolupament industrial del sector ha quedat d'aquesta manera desbloquejat i es preveu l'implantació de noves empreses que aportin més activitat al nostre poble

INFORMACIÓ MUNICIPAL

NOU TEULAT A L'ESGLÉSIA DE BEGET

Les obres d'arranjament del teulat de la històrica església romànica de Baget han finalitzat. Les filtracions d'aigua que s'hi produïen quan plovia feien témer pel deteriorament de l'edifici. Les obres han costat 8 milions de pessetes i apart l'aportació municipal han comptat amb ajuda econòmica de la Generalitat, Diputació de Girona i Bisbat de Girona.

EL PONT DE FREIXENET, AMPLIAT

Estan finalitzant aquests dies les obres d'ampliació i millora del pont de Freixenet, que comporten la construcció de voreres i una nova barana. Les voreres s'allargaran fins al centre escoltar i el restaurant els Avets per convertir aquesta zona d'accés a Camprodon en una passeig. S'hi està instal·lant un atractiu enllumenat de passeig amb la idea que té el consistori que les entrades a la vila puguin ser zones de passeig per als vilatans.

SOLUCIÓ PER ALS REGISTRES DE CLIENTS HOTELERS

Després de setmanes de descontent dels hotelers de Camprodon i comarca, l'Ajuntament i els Mossos d'Esquadra han trobat una solució per evitar el desplaçament continuat dels hotelers de tota la Vall a la comissaria de Ripoll a lliurar regularment, per motius de seguretat, les fitxes i els llibres de registre de clients. A partir d'ara, els llibres i fitxes s'hauran de portar cada dimarts de 6 a 8 de la tarda al despatx dels Mossos d'Esquadra a l'Ajuntament de Camprodon en el que serà un sistema pilot exportable a altres llocs de Catalunya.

Els grups de IC-EV

Fem balanç

Aquest és el darrer article que es publica abans de les primeres eleccions -en el següent en parlarem- i és per això que cal, obligatòriament, fer un balanç de la nostre estada a l'ajuntament, sobretot pel que fa a la consecució dels objectius que ens havíem marcat.

La primera d'aquestes fites era *ser àrbitres*. Però per exercir-ne cal que hi hagi un partit a dues bandes i, sincerament, un dels dos equips no ha volgut jugar, només ha aspirat a que el contrari ho fes molt malament per aprofitar-se'n.

Volíem fer una *política més progressista*, tenint com a eix fonamental la solidaritat cap als menys afavorits i creiem que hem aconseguit resultats en aquest sentit. Un exemple paradigmàtic en són les inversions que s'han realitzat a l'Hospital municipal, millorant considerablement la qualitat de vida de les persones que s'hi estan.

Quant a la *participació*, cal analitzar-la internament i externa. Internament, el grup ha participat en la presa de decisions prèvia discussió de les diverses opinions que hi conviuen. Això ha possibilitat que a l'hora de prendre una decisió, aquesta hagi resultat dolenta, enlloc de pitjor o millor, enlloc de bona. El nostre grup, més o menys reduït, ha decidit col·lectivament totes les decisions importants.

Pel què fa a la repercussió externa de la participació, no hem aconseguit que fos massa destacada i podríem considerar-la un fracàs. Sí que hem escoltat al poble de Camprodon, però hauríem volgut engrescar-los a participar amb

nosaltres en el projecte municipal. No ho hem aconseguit. El fracàs és no haver sabut fer entendre que sense participació no existeix la democràcia i que no és només un dret, també ha de ser un deure per a tots i totes.

Així mateix, els *compromisos* adoptats en el pacte per a l'elecció de l'alcalde (signat el 14 de juny de 1995) es van acomplir, tot i que hi ha alguns punts més endarrerits que d'altres. Possiblement, l'aprovació de la revisió del Pla General és el tant important perquè accelerà la consecució d'alguns d'aquests punts: terrenys per a habitatges socials, supressió de les barraques del marge del camí de Cavallera i, sobretot, la qualificació d'equipament municipal de la casa pairal dels Germans Vila Riera de la Plaça Santa Maria.

Excepte en les qüestions relacionades amb la gestió -que són molt nombroses en un ajuntament-, hem tingut la *decisió* quan ha calgut. Això ha implicat deixar de fer la majoria de vegades o no deixar de fer en alguna ocasió. Aquesta qüestió cal valorar-la com a l'exercici de la responsabilitat que ens ha calgut, fugint de demagògies -probablement molt més fàcils-.

Si heu tingut la paciència de llegir aquest article, us haureu adonat que no hem qualificat el nostre balanç. Tot i que sí que ho hem fet com a grup -i no l'hem aprovat-, pensem que és la vostra valoració la més important. El que voldríem, per damunt de tot, és que les 185 persones que ens vau votar no hagueu quedat decebudes de la nostra acció. Aviat ho sabrem.

l' Ajuntament

PSC

IND

ERC

Quan arribi a les seves mans aquest número de *El Camp Rodó* és d'esperar que s'haurà aprovat inicialment la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana de Camprodon, i que aquests documents estaran en període d'exposició pública per a què qualsevol persona interessada pugui consultar-los i formular al·legacions si així ho considera oportú.

Arribar fins aquí és el resultat de moltes hores de feina, molts dies de treball, en què no hem regatejat esforços i hem posat la màxima voluntat perquè la feina fos ben feta. Des d'ara i fins l'aprovació definitiva de la Revisió ens comprometem a esmerçar-hi el mateix esforç i dedicació. I tot això ho hem fet perquè es la nostra obligació: estem a l'ajuntament per treballar per al nostre poble, però també perquè calia fer-ho, la importància del que teníem entre mans així ho requeria: ens trobem davant d'una eina fonamental per al futur del nostre poble. Una eina que no ha de ser de ningú i sí de tothom, per damunt d'interessos partidaris i al servei de l'interès general de Camprodon. Per aquest motiu aquesta ha estat la nostra primera línia de treball: treballar amb tothom, amb tots els grups municipals, escoltant els suggeriments i les necessitats que molts ciutadans ens han fet arribar.

Però no n'hi ha prou d'escoltar, s'han de donar respostes a les necessitats, al futur del nostre poble. Això suposa prendre decisions, que s'han de meditar, contrastar, per procurar agafar l'opció encertada. I convindran amb nosaltres que sobre la taula teníem temes de cabdal importància: la dotació de nous aparcaments, les noves zones d'expansió urbanística que possibilitin un creixement important per harmònic i respectuós amb el nostre principi

pal actiu que és la bellesa del nostre medi natural, la dotació de terrenys per a habitatges socials que aquesta mateixa expansió possibilitarà, la construcció d'una nova factoria de Galetes Birba, les noves zones industrials que han de permetre el trasllat o ampliació d'indústries existents o que han d'incentivar la instal·lació de noves, la nova ronda que ha de alleugerir el trànsit del casc històric que ha de ser un vial urbà i no una carretera, la potenciació del centre comercial de Camprodon, ... i així tantes i tantes qüestions. Sobre tot això és el que hem anat treballant en els dos últims anys, sobre tots aquest temes hem procurar donar resposta. Estem a la vostra disposició per continuar atenent les vostres apreciacions amb la voluntat de millorar tot aquells aspectes que encara es puguin perfeccionar.

A la recta final de la legislatura tingueu per segur que no aturarem els motors, no decreixerà la nostra dedicació a l'Ajuntament perquè ara toca preparar eleccions. Amb el mateix ritme que fins avui, procurarem tirar endavant l'aprovació del Pla General, però també altres temes d'importància per al nostre municipi: les obres del sector Camp de la Vila - Mare de la Font, Pont de Freixenet- Carretera de Molló, l'acabament del Casal d'Entitats i el Museu Albéniz, solucionar els problemes de l'aigua de Beget i Rocabruna, continuar amb les actuacions de la Colònia Estabanell, ...

Durant aquesta legislatura el nostre Grup Municipal, un equip molt ben avingut de cinc persones, hem tingut la sort de poder treballar per al nostre poble, desitgem haver encertat amb la nostra gestió, per a nosaltres la feina ha estat i és engrescadora. A tots aquelles camprodonines i camprodonins que ens heu ajudat, moltes gràcies. Entre tots procurem fer un Camprodon millor.

Patrimoni

La “Torre” dels Oliveda

Després del 1839, en què els carlins varen cremar 120 cases de la Vila, Camprodon es trobava com aquella persona a qui han clavat una forta pallissa i que moguda per la necessitat de sobreviure ha de posar-se a treballar de nou, malgrat que amb les nafres que li emplen tot el cos té feines a fer moure cames i braços.

De fet, la situació de Camprodon en aquell temps no permetia que els seus habitants possessin la cara alegre. Durant molts anys el seu guanyapà principal havia estat la fabricació de teixits de llana, amb els seus nocs, batans i telers, que de forma familiar hi havia per cada

casa. El setge i la crema varen destruir bona part d'aquesta indústria artesana, la qual cosa va fer que molta gent emigrés buscant horitzons menys inhòspits. El despoblament era tal que durant força anys Vilallonga i Beget superaven a la Vila en nombre d'habitants.

S'havia de buscar una sortida i ningú tenia el cap prou clar per saber quina havia de ser. Es va intentar posar uns alts forns a la Farga on avui hi ha la Colònia per aprofitar el carbó que es començava a explotar a Surroca i els maners ferruginosos de la comarca. Fou un fracàs.

Però la vida té cops amagats, que tant en mal com en bé, brollen quan un menys es pensa. Tres petites llums, amb diferents intensitats i en diferents èpoques varen començar a espurnejar sobre el negre cel de la població. Una fou en el món de l'agricultura amb el conreu de la patata. L'altra la fama de treballador del riu Ter que féu que industrials forasters s'acostessin a les seves aigües per aprofitar la seva

força i muntar-hi fàbriques d'indianes i altres teixits de cotó. I, per últim, l'inici d'una moda que durant molts anys se'n digué “estiuèig”, i que avui genèricament es coneix com a “turisme”.

No s'ha d'ésser massa expert en economia per descobrir que, en la actualitat, és el “turisme” la principal font d'ingressos de Camprodon, i no solament de Camprodon sinó de tota la seva Comarca.

I, com va començar això de “l'estiuèig”? Podríem dir que la història ve d'aquells anys tristos. Exactament del 1856. I fou un fet segurament fortuït i casual el que féu moure la primera petita roda d'aquella màquina que avui dona vida directa o indirectament a bona part de la població.

El començament d'aquesta història es podria explicar com si fos un conte de la vora del foc d'aquells que ajudaven a passar les llargues nits d'hivern a la mainada:

Una vegada hi havia un caçador que buscant nous horitzons i nova caça, seguint el curs d'un riu es va anar endinsant entre les muntanyes. Així va arribar a una vall en què a més d'haver-hi una caça abundant disfrutava d'un clima fresc i de moltes fonts d'aigua cristal·lina. Li va agradar el lloc i li va agradar el poble, malgrat que moltes cases no tenien teulada i d'altres tenien les parets ennegrides pel fum. “Tornaré” va dir.

I va tornar l'any següent, i l'altre i l'altre. Més tard va venir amb la seva dona, i més tard encara amb el seu fill. Aquest caçador es deia Ferran Oliveda, Fernando com s'acostumava a dir en aquell temps. I el poble era Camprodon.

En la segona meitat del segle XIX la família Oliveda a més de ser gent adinerada de Barcelona, gaudien de la coneixença i de l'amistat de moltes persones importants de Catalunya i d'Espanya. Tenien per amics tant Presidents de la República com Primers Ministres de la Monarquia, músics famosos com en Sarasate, en Chapi o en Tomàs Breton, o Federico Chueca poetes vernacles com en Verdaguer, en "Pitarra" o en Joan Maragall, escriptors eminents de llengua castellana com en José Mª de Pereda, en Vital Arza, o com el primer premi Nobel espanyol, en José Echegaray.

A principis dels anys 70, a en Fernando Oliveda li va començar a bullir la idea de construir-se una casa a Camprodon. Tingué consell de família amb l'esposa, Antonieta Llopart, i el seu fill, Alfonso. Els dos hi estigueren d'acord. La mare perquè li agradava el país, la seva pau i la seva tranquil·litat, el fill que havia heretat del pare l'amor a la caça multiplicat per deu, perquè podria fer una guerra sense quarter a guilles, senglars, conills i llebres.

Varen considerar que el lloc ideal era aquell passeig tocant al Ritort que com altres coses a Camprodon (Pont Nou, Carrer Nou) en deien passeig de la Font Nova, malgrat ser totes quasi tan velles com l'anar a peu. Varen entrar en contacte amb en Federico de Campa, terratinent Camprodoní i propietari d'aquelles terres perquè els vengués una parcel·la.

No varen buscar un arquitecte famós que els dibuixés un edifici rebuscat. No, la seva intenció era fer una casa senzilla, de planta quadrada coberta amb dos aiguavessos, com tantes

n'havien vist en el país, i que estaven convençuts que devia ser la forma ideal per aquestes terres i pel seu clima. L'única fantasia que es permeteren fou la de introduir un gros balcó a la seva façana davantera, que al mateix temps servís de porxo de l'entrada principal.

A la part posterior de l'edifici s'hi feu un jardí en que s'aixecà una petita muntanya que, a peu pla, tenia una cova artificial feta amb pedra tosca que en els mesos d'estiu s'hi posava una verge.

Caricatura d'Alfonso Oliveda.

En la part del davant, a cada extrem de la parcel·la, s'hi aixecaren un parell de glorietes. En una hi havia els safrejos i els estris per fer bugada. L'altra era el magatzem del mobiliari del jardí. I entre glorieta i glorieta (avui desaparegudes) es tancava el jardí amb els portals i reixes que encara es poden veure. Perquè les generacions futures sabessin qui i quan es féu aquella casa, deixaren sobre la porta d'entrada la seva firma en ferro. Sobre el portal s'hi pot veure encara avui dos cercles, fets amb passamà.

En un s'hi llegeix una 'F' i una 'O' (Fernando Oliveda) i en un altre una 'A' i una 'LL' (Antonieta Llopart) i sota es veu clarament la data de la seva inauguració: 1880.

La casa tenia en el seu temps una cosa summament original. Sobre la porta interior del rebedor s'hi podia llegir: "Museu Filatèlic dedicat a la Vila de Camprodon" i totes les seves parts estaven plenes de segells de totes classes i de tots els països. Desgraciadament, la guerra civil i les inundacions de l'any quaranta hi varen posar fi. Esgarrifa pensar el que valdrien avui en dia aquells milers i milers de segells, i més si tenim en compte que tots eren d'abans de 1880.

Aquesta fou la primera "torre" que tingué Camprodon, la primera roda d'aquell aparell que en diuen "veraneig" i que, actualment, s'ha convertit en aquesta màquina que en diuen "turisme" i que tant ajuda a la nostra comarca. És per això que no és descabellat pensar que la "Torre dels Oliveda" una mica, encara que només sigui una mica, també és patrimoni de Camprodon.

Manel Pujol

Tema central

5 oficis i un benefici

Són (o eren) cinc maneres de guanyar-se la vida que amb els anys han anat caient en desús. Us les presentem perquè seran algunes de les moltes coses que ens deixarem quan canviem de segle. És per això que us oferim el benefici de conèixer-les abans no es perdin definitivament.

CAL FERRER

La ferreria del meu avi, en Joan Busquets, va ser batejada des dels inicis com a “Cal ferrer” (pels més vells del poble, tan “Can valldaura”) com si es tractés de l’únic ferrer al poble. Però el cas és que, a principis dels anys 30 a Camprodon n’hi havia quatre, de ferrers (a més de Cal Ferrer, hi havia Can Delòs, Can Faig i el ferrer Morer). Això sense tenir en compte els tres carreters que ja hi havia a la vila. Una denominació ben curiosa, que només podríem explicar per alguna mena de pressentiment col·lectiu que havia de ser l’última ferreria de Camprodon. Sigui com sigui, aquest apel·latiu és avui el “nom propi” de la

casa, i que fa referència, ja no a la viuen.

Com qualsevol ocupació manual o mecànica, l’ofici de ferrer exigeix un aprenentatge amb dues vessants, ja implícites en el seu nom: el de ferrador i el de saber treballar el ferro, moldejant-lo i tractant-lo, després d’haver-lo escalfat a la forja. Així doncs, la feina de ferrer anava des

de ferrar cavalls, bous, vaques i muls, fins a tractar el ferro amb finalitats ben diverses, com ara fer carretes, rodes, arades, aixades, volants, picasses, arpells, fangues o cavadores. Aquests dos aspectes de l’ofici es manifestava en qualsevol ferrer d’abans de la guerra, entre els quals hi havia el meu avi.

C/. Bastiments, 7
Tel. (972) 74 09 61
Fax (972) 13 01 94

construccions
FREIXENET-CAMPRODON, S. L.

17867 Camprodon
(Girona)

Originari de Vianya, el meu avi arribà a Camprodon per treballar de mosso a can Saurí (ferrer i carnisser al mateix temps), després d'haver après l'ofici a casa del seu pare i a Sant Joan les Fonts. Més tard, però, el meu avi va instal·lar el taller a Can Busquets. Dos dels seus fills, en Pitu i l'Andreuet, van seguir l'aprenentatge de ferrer, la qual cosa indicava la possibilitat de continuar amb la tradició familiar. Un aprenentatge ben singular, perquè en Pitu (l'últim ferrador, pròpiament dit, de la Vall), s'entrenava amb cascs i unglots de bou que recollia a l'escorxador, i que lligava al cargol del taller simulant una ferra real. Aspectes que ara, amb la perspectiva del temps i de la història, són entranyables i que fàcilment propicien una mirada romàntica d'un ofici que, ja a finals de la guerra civil, anava en decadència.

El motiu era ben senzill: la majoria de pagesos ja podien adquirir tractors i arades, i la tasca de bous i vaques, així com eines del camp com les aixades i arpells, quedaren relegats a segon pla. La conseqüència dels ferrers va ser immediata. Mentre augmentava la demanda de mecànics, minvava la de ferrers. La poca feina existent explica perquè, mentre l'avi encara treballava, durant poques temporades, en Pitu i l'Andreuet anaven a batre a Banyoles.

Aquest fet també explica la reestructuració de "cal ferrer" després de la mort del meu avi. Com que el pas de la ferreria a la mecànica no suposava una transició natural, els ferrers tenien una alternativa més propera. El reciclatge vers la manyeria (fabricar i ajustar panys, claus i tota mena d'objectes de ferro). I "Cal Ferrer" es va configurar com un taller on hi convivien dues necessitats; una tradicional, i l'altre més urbana,

més vilatana en definitiva. Mentre en Pitu mantenia la tradició del ferrer, entès com a tal, el meu pare s'ocupava cada vegada més sovint dels aspectes de la manyeria. Malgrat aquesta divisió idil·lica i a voltes complementària, la convergència d'en Pitu vers la manyeria va ser cada vegada més evident i inevitable.

Ni un ni l'altre, de forma ben conscient, no val voler mai que cap dels seus descendents seguís "l'ofici de ferrer". Les raons ara són ben clares: la plena consciència que eren els últims vestigis d'un ofici en vies d'extinció. Ens queda, però, l'homenatge, treballant les paraules amb un ordinador, després de ferrar-les amb les imatges del record, i d'haver-les escalfat amb les converses amb el meu pare, l'Andreuet.

Joan Busquets

*club
Golf
Camprodon*

Bac de Sant Antoni, s/n.
17867 CAMPRODON (Girona)
Tel. (972) 13 01 25

EL SERENO

Un, la imatge que tenia del sereno, o almenys la imatge dels serenens de les ciutats, era la d'una persona que anava carregada amb les claus de totes les cases Santa innocència!. Mirant-me la descripció al diccionari, diu que un sereno és un vigilant municipal que volta de nit.

El sereno de tota la vida havia estat l'Enric "sereno" Bertran; després en Xicola i, si exceptuem el curt període de temps que va durar l'intent de restablir-ne la figura, i que va acabar en no res, ara farà uns deu anys, el darrer que va tenir Camprodon va ser en **Bartomeu Sitjà Descamps**.

En Bartomeu té ara 84 anys i havia treballat sempre al bosc, però els darrers quatre anys de treball ho va fer com a sereno. No recorda exactament les dates però, més o menys, va ser entre els anys 1964-1968. Per motius de salut va deixar-ho.

Les seves eines: eren la capa, la gorra i el *xuxu*, que era com una llança, a la part de sota protegida per un ferro i que al picar a terra, el soroll que feia

t'advertia que el sereno passava pel teu carrer. L'horari era d'onze de la nit a les cinc de la matinalada, cada dia de cada dia, durant tot l'any. *Abans no hi havia dissabtes, ni tantes festes com ara.*

L'acompanyava la seva gossa que l'anomenava *Xuxa*. Recorda que sempre bordava als cotxes, i una vegada, sense voler, un vehicle la va picar i va quedar estabornida perdent el coneixement. *Al recuperar-se es va pensar que l'havia estomanyat jo. Va estar uns dies enfadada i sense deixar-se veure. Va tornar al cap de tres o quatre dies,...* *M'esperava a la porta de casa.*

No cal dir que les nits a Camprodon són fredes. Per a combatre les baixes temperatures, en Bartomeu, durant els trajectes pels carrers de la vila, de tant en tant es refugiava en algun garatge. Quan li recordo

HABITACIONS
amb bany, TV i calefacció

BAR - RESTAURANT
CUINA CASOLANA

EL FORN

C/. Josep Duñach "En Feliça", 9
Telèfons: 74 12 30 - 74 12 31
17867 BEGET

5 oficis i un benefici

que les nits devien ser llargues, fredes i solitàries, assenteix i afegeix que *en aquell temps a les dotze tot era tancat. Es feia difícil imaginar el trànsit d'ara i la quantitat de locals oberts de nit i fins tard.* Quines feines feia un sereno? Si quedava alguna porta de botiga o casa oberta ho comunicava als propietaris, avisar al metge pels malalts o les parteres, alguna vegada al capellà, despertar a treballadors que entraven al primer torn de la fàbrica o a gent que havia d'agafar el cotxe de línia, algun cop havia hagut de cridar a la Guàrdia Civil...

Li demano pel jovent, si feien gaires trastades. *Ah! el jovent. En aquell temps si els escridassaves una mica et feien cas, que ara...*

Una vegada vaig poder salvar a un veí de Camprodon, que la Guàrdia Civil el volia tancar, m'el vaig emportar i el vaig acompanyar als afores del poble i que s'enfilés camí cap a casa seva, però allí es va tornar a posar rebel i volia tornar al poble. Vaig estar a punt de fotre-li un cop de xuxo, però vaig pensar que ja s'ho faria. Va tornar cap al poble.

Actualment no hi ha serenens, però les nits continuen sent llargues i fredes.

Joan Anglada

ELS ESCLOPERS

Gairabé cents anys fa que la saga dels Juanola es van instal·lar a Camprodon provinents de la comarca veïna la Garrotxa, amb ells va arribar per nosaltres un vell ofici extingut per el inexorable pas del temps que ha portat la modernitat i un canvi de clima, no tan sofert com el de fa uns anys i la popular xiruca.

En Manel Juanola un home tranquil i dialogant de 73 anys és el representant d'aquesta família i ofici que ha viscut durant molts anys entre la olor a pi i saula fent embotinats per la mainada i els

esclops que els nostres avantpassats es calçaven per anar a treballar o ballar. Enmig d'un regitzell d'eines com el botavant, l'afinadora o el fixol, en Manel i els seus, do-naven forma al pi que fumaven al caliu de la ximeneia després perquè l'esclop fos molt més resistent.

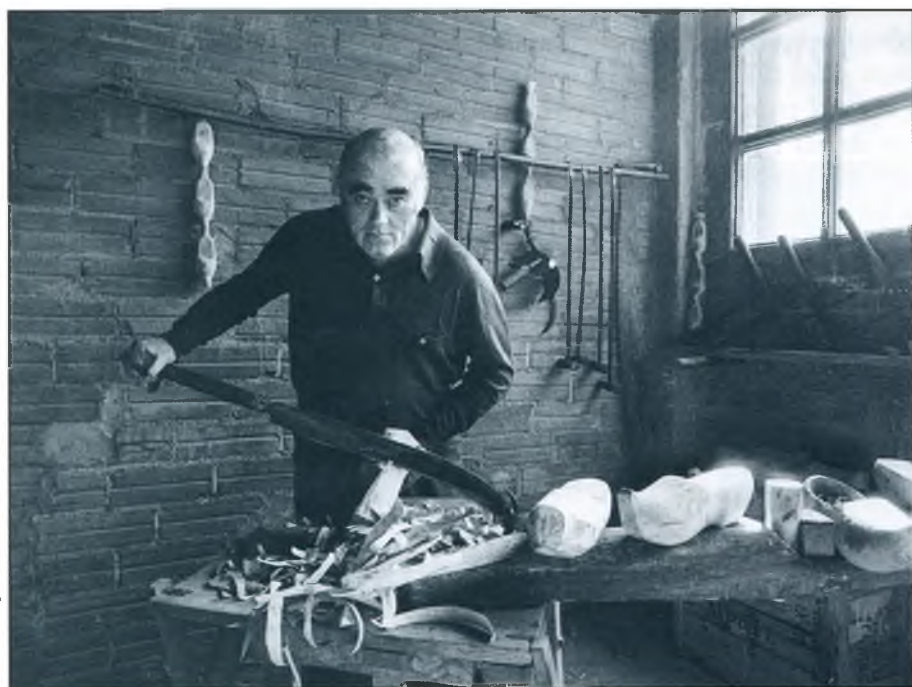
La mare de l'escloper.

Isaac Albéniz, 1
Tel. 972 74 00 84

Cal Xec
EL REBOST DEL PIRINEU CATALÀ

17867 CAMPRODON
(Girona)

5 oficis i un benefici

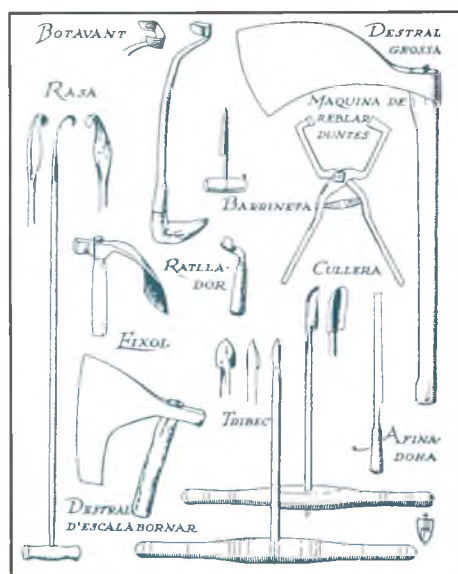
© Pilar Aymerich

Per norma general de cada pi en surtien de cinc a set parells grans d'uns trenta centímetres . La saula en aquesta zona no s'usava tan perquè el pi s'adaptava millor al nostre entorn i clima.

En Manel, recorda els seus antecessors. Havien estat al Grau i a Olot es passaven més de setze hores fent esclops decorats amb una senefa en forma d'espiga per les dones i sense cap motiu els dels homes. De fet l'esclop no era pas un calçat d'home ric .

La vida d'un parell era d'un any de fet ens diu en Manel que era una peça de temps de misèria que valien per aquell temps unes trespessetes en front de les trenta pessetes que valien unes sabates que un cop velles

unes màquines revolucionàries que van canviar la concepció del negoci als inicis del nostre segle que ara són peces de museu però els esclops de Can Juanola eren artesanals.

servien per folrar-los , així com els peucs de llana o la mateixa palla.

Les comarques de Girona han estat capdaverteres en l'elaboració d'aquest producte, però per si per una cosa es distingeixen les esclops nostres és per la seva adaptabilitat al peu cosa que no succeix amb l'esclop gallec o holandès més bonics però menys funcionals .

A Camprodon, hi havia el taller de Can Juanola al Carrer de València on hi treballaven quatre persones.

La industrialització també va arribar al sector de l'esclop amb

En Manel si una cosa té és el seu esperit conservacionista. Les eines les guarda totes , ja que són molt propícies a rovellar-se i té pensat deixar-les com a llegat a Camprodon quan s'obri el nou museu.

Però davant els canvis dels temps, les costums, les noves tecnologies i el factor clima els esclops no han pogut ni amb les xiruques, bambes i sabates de taló però això té un costat bo que gràcies a Déu tothom té més calerons.

Josep Ma Blanch

LLOGUER D'APARTAMENTS,
LOCALS COMERCIALS I
PLACES DE PÀRQUING

Carrer Catalunya, 15
Apartat de Correus, 48

Telèfons: (972) 74 02 64
17867 CAMPRDON

BATLLE

PROMOCIÓ I VENDA D'HABITATGES

SANADOR O SANAIRE

Vet aquí un ofici ben exòtic! Una feina que, a diferència d'altres, no es podia observar en cap taller. Una feina que es feia a domicili, i aquest domicili solia ser llunyà, perquè els principals clients eren les cases de pagès.

Si ens limitéssim a cercar a l'enciclopèdia, ens diu: "Sanador: el que sana o castra porcs".

Definició molt pobre per a descriure un ofici que és tot un art per tal de ser practicat correctament.

El sanador era un home dels que no en corren gaire. Un de sol feia la feina de més d'una comarca, amb llarguíssims desplaçaments i nits fora de casa.

La seva tasca era castrar els mascles de porcs, però també de les femelles, que anaven destinats/ades

només pel consum de carn. Els bons professionals també castraven cavalls i toros per a fer-los més aptes al treball, tècnica ben diferent de la que s'emprava per a sanar els nodriços porcins.

Les eines pròpies de l'ofici eren d'allò més simple: un ganivet petit i curt de fulla amb un mànec especial per tal de no relliscar de la mà i una agulla prou forta que pogués travessar el cuir de les bèsties, amb la qual es cosia la ferida feta per accedir a la matriu o el testicle dels godalls. Un tercer element no artificial, i fonamental, era tenir l'ungla del dit llarga, dura i esmolada per acabar de completar l'incisió i poder extreure la petita matriu sense haver de fer un gran tall. Naturalment, a tot això cal afegir-hi una gran experiència per saber -sobretot en el cas de les femelles- el punt exacte de la incisió.

En el cas dels cavalls i toros, tot això es completava amb una espècie de pinça d'estendre la roba (feta sobre el terreny amb una branqueta de qualsevol mata del voltant) que servia per a tallar l'hemorràgia produïda.

Fins aquí tot simple i aparentment fàcil. Però el homes de la vall i de la meva generació hem de pensar que aquest és un dels oficis que més han marcat la nostra manera de viure la infantesa.

Cafè - Bar

☎ mòbil: 908 64 53 44

Carrer Nou, 4
17867 CAMPRDON
(Girona)

5 oficis i un benefici

Algú m'hauria d'explicar perquè quan erem joves dels ganivets en deien "sanagrills", i perquè després de qualsevol entremaliadura l'amenaça més gran que ens feien era "que ens sanarien".

Com que això només ens ho deien als nens (potser perquè les nenes no feien els mateixos disbarats?), només relacionàvem el ser sanats amb lacastració masculina. I en la nostra ignorància, pensàvem en l'amputació del penis, cosa que s'ens feia terrible!! Penseu que una de les coses més necessàries per a la reputació d'un noi era,

tot pixant en grup, arribar més lluny que l'amic veí. I qui sap si el costum de portar les mans a la butxaca no ve pas del fred, sinó per a protegir-nos de tanta desgràcia...

Bromes a part, el que no sabíem era que gràcies a la feina dels sanadors, menjàvem bon EMBOTIT!

És en Jaume Soler i Bertran l'últim sanador o sanaire, practicant d'aquest antic ofici al mostre poble, a la comarca o més enllà si escau.

Toni Surinyach

LA MOCADERA

Hem parlat amb dues mocadoreres de Molló. Es diuen Maria Burgues i Teresa Corcoy i són conegudes com la Toneta i la Bernades, respectivament. Tenen ocupats tots els dissabtes, des del mes que de desembre fins al febrer, perquè aquesta és la època de la matança del porc. El cert és que tenen una llarga trajectòria practicant aquest ofici.

La Toneta tenia disset anys quan va començar a anar sola fent de mocadorera per les cases de pagès que li ho demanaven. Des d'aleshores, els temps han canviat molt. L'avenç més important, des de la seva juventud, és la possibilitat d'anar d'una casa de pagès a l'altra en cotxe, ja que abans "tots aquests trajectes s'havien de fer a peu". La Bernades va començar quan tenia vint-i-cinc anys. Totes dues es van asseure en una taula i, amb la complicitat que dona ser del

mateix gremi, ens van donar algunes pinzellades d'un ofici, que per elles no té cap secret.

Club Tennis Camprodon
— Squash, Cursets de Tennis —

Bac de Sant Pere, s/n.
Tel. i Fax: 74 08 12

17867 CAMPRODON
(Girona)

“Primer de tot, direm que la matança es celebra en el cor de l’hivern. Quan mates un porc, una de les primeres feines que es fa és classificar la carn, donat que no totes les botifarres són iguals”.

“Per fer la botifarra de fetge, per exemple, hi hem de posar ventresca, tallons, carn magra, que ens farà la botifarra més bona. Després, hi afegirem ous, segons la quantitat que volguem, sal i pebre. Tot això ben remanat i, finalment, tindrem una botifarra magnífica”.

La Toneta ens va esmentar diferents classes de botifarres: la d’ou, la de barnilla, la prima d’ou i la petita negra.

“Primer de tot, direm que la matança es celebra en el cor de l’hivern. Quan mates un porc, una de les primeres feines que es fa és classificar la carn, donat que no totes les botifarres són iguals”.

“Per fer la botifarra de fetge, per exemple, hi hem de posar ventresca, tallons, carn magra, que ens farà la botifarra més bona. Després, hi afegirem ous, segons la quantitat que volguem, sal i pebre. Tot això ben remanat i, finalment, tindrem una botifarra magnífica”.

La Toneta ens va esmentar diferents classes de botifarres: la d’ou, la de barnilla, la prima d’ou i la petita negra. Després, la Bernades va agafar el relleu en la conversa i va continuar donant algunes claus sobre la llonganissa. *“Aquesta carn s’ha d’estendre en un drap per poder-la pastar a la tarda. La tripa més recta va per la llonganissa i l’altra, que és més gruixuda, va per la botifarra”.* Segons la Bernades, el mèrit de la llonganissa és que estigui ben pastada perquè, posteriorment, es pugui lligar i embotir bé.

Amb tot, continua la Toneta, que per amanir la carn de la botifarra, no hi ha cap fórmula a seguir, sinó ben al contrari, *“es fa a cop d’ull i es prova si ja està bé”.*

Segons la Toneta, cal anar amb compte a l’hora de fixar la data de la matança del porc, *“perquè la llonganissa no fermenti s’ha de fer la matança del porc en lluna vella. Això està perfectament controlat”.*

La Bernades, ens va alertar sobre el vent de ponent, que és perillós per a les llonganisses perquè les fa malbé. S’inflen i es fa un florit. Finalment, la Toneta ens va acabar explicant quin és el rebost que millor guarda l’embotit. *“Normalment les llonganisses estan millor en un rebost que sigui un mica gran. Ah, i els rebostos han de ser vells, antics, perquè un que sigui acabat de fer no va bé, ja que encara hi ha humitat. Un rebost ha de ser airejat i ventilat”.*

Rosa Ma Marcer

CAN FRANÇA

ARTICLES DE PELL

C/ València, 11
17867 CAMPRODDON
(Girona)

Telèfons
Botiga: (972) 13 00 01
Part.: (972) 74 00 12

L'entrevista

L'Amadeu ...

Es diu *Amadeu Rossel i Martí*, i per a més d'una generació de joves de Camprodon és un referent fonamental en la nostra adolescència. Ell i el seu grup, l'Escambell, evocuen per a molts de nosaltres els primers "focs de Camp" que varem conèixer, la primera vegada que varem anar de "colònies, els "caus" fets en equip, les caramelles de Pasqua i els Pastorets per Nadal. L'Amadeu és, era, un personatge popular, estimat, imitat, una mena de "pioner" en la matèria que ens va conduir pel camí del l'escoltisme sense les càrregues feixugues de la disciplina, el sistema i les lleis "scouts" que molt segur no s'haguéssin avingut gens a la nostra manera de ser i de fer de "noies i nois de poble", del Camprodon dels 70-80.

- *Amadeu, tú no ets pas fill de Camprodon...*

- No, jo sóc fill de Manresa, d'una família d'onze germans. Vinc a parar a Camprodon als deu anys, seguint el meu oncle, mossén Antón Martí. Bé, de fet, no vinc pas a Camprodon. Arribo primer a la Colònia Estabanell, on l'oncle era el rector (de la Colònia i de Cavallera). L'oncle Antón va venir-hi amb la seva mare, la meua àvia, i se m'en varen endur a mí. Jo em vaig criar a la Colònia, en un àmbient molt maco que recordo molt bé.. allà s'hi vivia, i s'hi vivia molt bé... encara ara m'impresiona la vida que hi havia allà.. no té res a veure amb ara... era una vida doncs molt plena, amb molta gent, molts escolans, molt jovent, moltes festes... i a Camprodon hi veniem només per visitar el rector, amb el meu oncle, o per jugar a futbol, la Colònia contra Camprodon.

- *I com entres en contacte amb aquella activitat social de Camprodon, els grups de joves, el Casal, etc..?*

- Doncs el primer contacte el vaig tenir amb en Jaume, el Vicari. Com que pujavem a la rectoria amb el meu oncle, doncs vaig conèixer en Jaume, que ja portava una mena de

grup d'esplai o de casal per a jovent, i jo vaig començar a venir-hi i a participar de tot això. Feiem moltes coses, feiem pujar molta gent, aquí al Casal, feiem xerrades... varem fer allò de la "Marxa de la Llibertat"...

- *Què era la Marxa de la Llibertat?*

- Una sèrie de gent hi estava involucrada.. és que llavors hi havia tot un caliu molt diferent d'ara, en Franco encara era viu, es feien coses de protesta, accions pseudopolítiques... la Marxa era un moviment catalanista, que l'havia organitzat l'Angel Colom, que anava de poble en poble... era clandestí, i nosaltres el varem fer venir a Camprodon, i ens varem tro-

FUSTERIA

Barbonell, s.l.

Carrer del Mur, 7 – Tel i Fax (972) 74 08 38 – 17867 CAMPRODON (Girona)

... el tamboret de la mainada

bar a la Plaça del Monestir.. m'en recordo que vaig agafar una guitarra i cantavem cançons, i feiem la xerrada independentista.. i recordo que teniem tot el desplegament de guardies civils a baix a la Plaça de Santa Maria... i quan pujaven els guardies civils, doncs començavem a cantar cançons, jo amb la guitarra, i quan ells marxaven, doncs au, tornem'hi amb el discurs polític i independentista...

- *Llavors és quan crees l'Escambell, el grup d'esplai que aplega la gran majoria de la mainada i el jovent del poble. Amadeu, què és l'Escambell?*

- Home, per a mí l'Escambell representa sens dubte els millors anys de la meua vida... absolutament... amb diferència gran de totes les altres èpoques...

L'Escambell va sorgir com a continuació del Casal. En Jaume, el vicari, es va casar i va marxar... i jo vaig continuar allò que ell havia engegat, li varem donar el nom de l'Escambell i au, uns quants monitors i feiem colònies, i activitats, i actes diversos... quasi tota la mainada del poble hi venia, a l'Escambell.

- *Però escolta, com és tot això? Perquè tú anaves per biòleg, estudiaves a Barcelona... què va passar?*

- Jo vaig arribar a segon de biològiques a Girona. Llavors vaig passar a Barcelona, a continuar la carrera, i al cap d'un any la vaig plantar.

- *Perquè?*

- Vaig penjar els hàbits perquè em va decepcionar la Universitat. A mí m'interessava molt la música popular, i la tradició, i llavors un dia vaig conèixer en Xesco Boix, que va venir a cantar a Camprodon. Es va estar a casa, allà a la Colònia. Ell feia una cosa ja molt més evolucionada que jo, i parlant, parlant em va dir... "baixa a Barcelona, que allà hi ha moviment, coneixeràs gent, " i apa, així vaig conèixer gent que com jo buscava les cançons tradicionals, les rec-

ollia, les cantava, les aprenia... tenien un grup que es deia "Sac de Cançons". Va arribar un moment que jo ja estava molt mosca de la Uiversitat, i un bon dia un professor em va perdre una nota d'un exàmen jo em vaig empenyar, li vaig tan-

car la porta als nassos al seu despatx, i ho vaig deixar tot plantat. Mai més no hi he tornat, a la Universitat. Hi tenia

una guixeta i potser encara deuen correr per allà les meves coses, perquè mai no vaig anar a buscar-les....

- *O sigui, que en Xesco Boix va ser influent en la teua vida i en la teua carrera?*

- Sí, sí, molt. Jo sóc aquí per culpa seva, per dir-ho així. Ell va ser el primer en dedicar-se a això de la canço per a la mainada, i a les activitats destinades al públic infantil....I a més en Xesco era un gran amic.

- *Amadeu, val la pena ser rebel?*

- Ah! Mira, jo crec que sí.. costa, perquè costa molt, tirar endavant, però sí, val la pena. I això que jo, al meu fill, ara, li dono consells no gaire "rebels" ...sempre li dic "mira, tu fes alguna cosa que et garanteixi un mínim fixe, i llavors, dedica't si vols a la música, però tingues abans alguna cosa segura..."

- *Sí, això ja t'ho devia dir el teu pare... i el teu oncle, no?*

- No, no, el meu oncle no. El meu oncle era molt diferent, i sempre ho va entendre tot molt bé, realment em va ajudar molt, el meu oncle va ser realment molt important a la meua vida...tenia una visió molt oberta de totes les coses.

De fet, cal se rebel, però s'ha de ser conseqüent amb les pròpies accions... a vegades és difícil.

- *Amadeu, tu creus que algun moment de la teua vida, et pots definir com a Hippie?*

- ...una mica sí, Sí, evidentment, jo era un Hippie, amb la meua barba, els meus jerséis llargs, però més que el vestuari era tot plegat, la concepció de la vida, la filosofia,...

- *Però era més fàcil ser Hippie llavors que ara, no?*

"A vegades penso que sóc un guerriller."

MOLTS

Carrer Sant Roc, 26
Camprodon

Articles de regal ORIGINALS: figures de fusta,
bijuteria, làmpares, etc.

DETALLS

- Si, és clar, tot era molt diferent, les coses eren diferents, tot s'havia de fer d'amagat, i es clar, el fet de que una cosa te la prohibissin doncs donava una conya, un regust de llibertat, ... ara sembla que ho tenim tot donat... no ho sé, era diferent.

- Com entres, en el tema de la música popular, la recerca de les tradicions musicals i de cançons, etc?

- Entro amb el Sac de Cançons, el grup d'en Xesco a Barcelona, amb en Jaume Arnella... ens assabantem que a Beget hi ha gent que sap, que fa música d'oïda, antiga, tradicional, i busquem una manera de recuperar-la. Aviat, fem un concert de música tradicional a la Plaça del Monestir, en Jaume Arnell ai jo, i alguns nois joves de Camprodon, com en Valentí, la Montsita, la Paquita,, i cantem cançons de l'estil de "Quan el sol es pon" i així. Un dia ens n'anem a Beget, i sortint de missa agafem la guitarra, una gralla i ens posem a cantar i a tocar allà fora... i automàticament se'ns acosta una persona que s'interessa per la nostra música... aquesta persona és el Peret Blanc, en Blanc de Beget. És la primera vegada que el veig i hi parlo, ..

- En Peret era un dels "Músics sense Solfa". Amadeu, fa falta la solfa per ser músic?

- No. Per a mí, el músic no té res a veure amb els coneixements musicals. El músic sent la música, té una sensibilitat especial, el que passa és que, és clar, per a ser professional de la música has de saber una tècnica, una teoria, diem-ne, que et permet entrar en el mercat de la competitivitat... però en Peret Blanc no sabia res de solfa, però res... i tocava excel·lentment el violí, no solament tocava el violí, sinó que tenia la capacitat d'improvitzar, recordant les melodies, memoritzant-les immediatament en sentir-les... era excepcional. I si jo he fet algun mèrit, amb en Peret, si li vaig donar quelcom, que no ho sé, és intentar esbrinar tot el que sabia, que ell no ho sabia que ho

sabia,... o sigui, en Peret tocava d'oïda, i tocava bàsicament allò que sonava per la ràdio en aquell moment, allò que la gent li demanava quan anava a fer ball, no ho sé, un pas doble, per exemple, "En el Mundo", i recordo concretament aquest, que era el que la gent li demanava. En Blanc tenia una capacitat auditiva brutal, i escoltava tot el que tocaven per la ràdio, i a la segona vegada que ho escoltava, ja s'ho havia

Jo em vaig criar a la Colònia Estebanell, en un ambient molt maco que recordo molt bé...

apès i ja ho tocava... però el que tocava eren les músiques de moda del moment, ell els pericons i les mazurques i tot això no les tocava pas. Va ser llavors, quan el vaig conèixer, que jo vaig començar a baixar a Beget cada vespre, des de les Arçoles, a xerrar amb ell perquè m'ensenyés . I junts vam anar descobrint i recuperant totes les músiques i melodies que sabia, antigues, tradicionals, que la gent ja no recordava.

- I d'en Blanc de Beget al Ball de Pagès?

- Sí, amb en Peret varem crear el grup del "Tururut Bonaigua" i amb ell, feiem el que se'n deia "el ball de pagès", anàvem pels pobles, i per les places, i au, a tocar ball a la manera antiga!

- I d'això, als Músics sense Solfa...

- Exactament. Mira, tocant, tocant amb aquesta gent, vaig anar rumiant: "aquesta gent tota la vida han tocat; en saben

molt, tenen moltes cançons i melodies al cap, i ningú no els ha fet mai cas. Es queden en un racó de les festes majors, i a tocar, i prou! La gent no sap

que el que toquen i saben és important, antic, de la nostra tradició, i que en saben molt..." A més , en aquell moment, estem parlant de quinze anys enrera, n'hi havia molts, de "músics sense solfa"; ara ja en queden molts menys, ens n'estem quedant sense. Aquesta gent eren anònims, músics

FINQUES CAMPRODON

Carrer València, 43 — 17867 CAMPRODON

Tel. i Fax 972 74 02 52 – Mòbil: 909-43 96 06
Tels. particulars: 972 74 08 72 – 972 70 32 77

Administració - Compra - Venda
de finques
Assessorament fiscal, laboral i
jurídic
Assegurances

anònims que tocaven i ningú no parava atenció en ells; i jo vaig pensar: “doncs ara els agafo, els foto dalt d’un escenari, tots plegats, i no ballarà ningú. El públic estarà assegut en cadires i només se’ls escoltaran. Ja és hora que algú se’ls escolti... perquè veguin com de bé toca aquesta gent”. I així varem organitzar el tinglado dels “Músics sense solfa”. Era molt interessant, veure ...què se jo, l’Enric de la Bedosa, en Patllari d’Escardenya, en Fonso de Lliurona, en Blanc de Beget, tots ells junts dalt d’un escenari, a tocar, doncs era bastant alucinant...

- *Què n’has après, d’aquesta gent, dels “Músics sense Solfa”?*
 -. D’entrada, la manera de viure. Era una manera molt especial. Viure de la música, o per la música, era molt arriscat, abans. Era difícil, tant per l’economia com per altres aspectes, per exemple, l’haver-se de trulladar d’un lloc a l’altre per a tocar, amb tots els instruments i demés... en Peret havia hagut de fer trajectes de més de set hores a peu, per anar a tocar. D’en Peret en vaig rebre sobre tot la gan saviesa

que tenia, i que ell no ho sabia.

- *I tot d’una es va acabar l’Escambell, perquè?*
 -. Doncs per diverses raons, perquè la vida mateixa anava canviant i les coses eren diferents... i a més a més, és que jo ara, per exemple, l’Escambell el veuria inviable. O sigui, una

responsabilitat tant gran sobre tants nens, ara em faria fredat.. ara els pares em tallarien el coll si passés alguna cosa...

- *I abans no hagués passat això?*

-. T’asseguro que no. Jo anava amb una absoluta tranquil·litat de que els pares confiaven en mí, que em confiaven els nens.

...per a mí l’Escambell representa sens dubte els millors anys de la meva vida

Mai ens va passar res, gràcies a Déu, però si hagués passat alguna cosa, estic segur que no s’hauria donat la culpa a

ningú... els pares eren diferents. N’estic convençut. La relació amb els pares era diferent. Feiem una reunió i hi venien tots, feiem el dia dels pares, a Colònies, i tothom hi era,...

- *Però tu no en vivies pas d’això,...*

-. No, jo no cobrava res, de l’escambell. Bé pagaveu 3500 pta per les colònies, que s’acabaven de finançar amb els diners recollits per Pasqua amb les Caramelles i el Ball de Bastons i per Nadal amb els Patorets i quatre coses més.. era prou difícil.

- *I de què vivies, doncs?*

-. Feia de mestre a Ripoll, i anava fent. I la Glòria ja feia de mestre, ja tenia un sou fixe,...

- *I les Arçoles, com va anar, allò?*

-. Mira, jo quan em vaig casar amb la Glòria ens en varem anar a Sant Pau, a una casa que em varen ajudar a muntar tots els nois de l’Escambell, en Monells, en Valentí, la Paquita... Al cap d’un temps, em vaig assabentar per la Paquita que el seu avi tenia les Arçoles; ell s’ho estimava molt, allò; i ho volia llogar; però estava fet un desastre, de veritat. Ho vaig anar a veure i em va agradar tant.. ja em vaig muntar la pel·lícula... portar-hi els nanos, etc... I varem arreglar la casa; ens va ajudar molt tothom, va pujar una penya amics meus de Barcelona, els nois d’aquí, en Valentí, per exemple, que hi va treballar molt, però molt; i també els pares dels nens venien els caps de setmana, feien la feina de paletes, de llauners, etc...

- *I es va convertir en una casa de Colònies...*

-. Sí, molt senzilla, però sí.

- *Amadeu, ens ensenyaves una canço que deia: “Sota, cavall i rei, el dimoni juga a cartes, sota, cavall i rei, si vas sol et fas la llei”. És cert, si vas sol, et fas tú la teva llei?*

-. Home, una mica sí, una mica sí. Jo la llei me l’he feta sem-

Excavacions, Obres i Venda d’àrids

Josep Colomer

Plaça La Fia, 3
 Tels. 972 74 05 00
 908 - 16 48 02

17867 CAMPRODON

El músic sent la música, té una sensibilitat especial, el que passa és que, és clar, per a ser professional de la música has de saber una tècnica, una teoria, diem-ne, que et permet entrar en el marcat de la competitivitat...

pre, bé o malament, però me l'he feta sempre jo.. potser m'he quivocat, però la majoria de coses de la meua vida no les trauria pas, ja està bé així...

- *Llavors va venir una etapa a Vallter, fent d'animador cultural, d'organitzador d'activitats i ...*

- I de mil coses més. A Vallter vaig acabar fent de tot. Hi vaig treballar quasi deu anys, hi vivia, al Pastuira, i m'hi vaig entregar molt a aquella feina. N'estava molt engrescat...

- *Però no va acabar gaire bé..*

- No. Mira, les coses van com van. Jo no em vaig entendre amb la direcció. Aquella política no era per a mí, i vaig decidir deixar-ho estar. Hi havia molts problemes, i la feina va canviar molt, i jo no hi estava bé.

- *Amadeu, tria: Hotelet, tenda de campanya o cel ras?*

- Eh..home, abans cel ras, sense dubte... hi va haver una època que segurament hauria triat la tenda i ara... doncs l'hotelet.

- *A tu t'han acusat mai de ser Kumba?*

- Kumbaïà? No, no, mai. Jo crec que tinc una manera diferent de veure i viure la vida, potser una filosofia que intento aplicar a la meua vida, el fet de "no ser postís"; intento viure segons unes idees pròpies, potser una mica diferents , o potser no.. a vegades penso que sóc un guerriller.

- *Podries dir que ets un home lliure?*

- Sí, es cert, perquè bé o malament, la llibertat és cert que no m'ha faltat mai.

- *Amadeu, si ara mateix et proposessin el càrrec d'alguna regidoria de cultura, acceptaries?*

- Dificilment. Jo sóc poc diplomatic, i normalment dic el que penso, i la política no va gaire amb mí...

- *Treballes sobre tot de cara als infants. T'agrada, treballar amb nens?*

- Molt. Crec que els nens són el millor públic que es pugui desitjar. I no els canviaria pas pels adults. Amb els nens encara es pot treballar amb il·lusió... i jo m'ento una mica de nen, saps? De fet, em penso que mai no m'he fet gran, jo.

- *Tornant a la música, ara t'hi dediques plenament, no?*

- Sí, ja fa uns quants anys que treballo exclusivament en música. Hem muntat tres grups que tenen una prou bona oferta, per animació, cercaviles, activitats infantils, balls pop-

ulars, casaments, etc. I ens va força bé. Faig el que realment m'agrada, la música és la meua vocació.

- *Has escrit mai la teua*

pròpia cançó?

- No, mai. Sempre canto cançons tradicionals, també del folklor mundial, però en gran part de la tradició catalana.

- *Per acabar, Amadeu, em podries dir una cançó que tú consideris especial, més propera a tú, més teua, que t'agradi més...*

- Mira, hi ha una cançó que sempre va amb mí, no sé perquè, però l'he cantada amb diverses versions, interpretacions diferents, en moltes ocasions. Sempre que puc la canto, la incorporo en el repertori de cada actuació, no sé, m'agrada moltíssim,... és "Puff, el drac màgic".

Bé, i com diu la cançó del drac màgic, "els dracs viuen per sempre, però els nens es van fent grans. Varen aprendre nous jocs pel món que els van agradar tant..." i un dia (no sempre forçosament trist, només real), els nens s'allunyen, i els dracs, les cançons màgiques, els focs de camp, els "caus" de les colònies, el macramé i les caramelles es queden sols, i passen a formar part del raconet de memòria que tots guardem amb tendresa i que resuscitem, d'alguna manera, quan trobem personatges com l'Amadeu Rossell.

“Crec que els nens són el millor públic que es pugui desitjar.”

Sílvia Planas

Can JOANIC

**HOSTAL
RESTAURANT
BAR**

Carrer Bell Aire, 1
Tels.: 972 74 12 41
Mòbil: 989 500 302

17867 BEGET (Girona)

Moviment Demogràfic

Dades referents al període comprès entre el 5 de setembre de 1998 i el 4 de febrer de 1999, extretes del registre civil de l'Ajuntament i del registre parroquial (parròquia de Sta. Maria de Camprodon).

Si voleu incloure dades demogràfiques familiars, a les quals no tenim accés, podeu enviar-nos-les a la redacció.

NAIXEMENTS

David Orriols i Serrano, fill de Francesc i Judit (5 de setembre de 1998).

Ricard Font Codina, fill de Joan Antoni i Sandra (16 de setembre de 1998).

Meritxell Feliu Vidal, filla de Josep i Marta (23 de setembre de 1998).

Claudia Puig Devesa, filla d'Alberto i Josefina (6 d'octubre de 1998).

Eduard Soler Conicc, fill d'Antoni i Sussanna (3 d'octubre de 1998).

Neus Marsal Álvarez, filla de Jordi i Teresa (15 d'octubre de 1998).

Marta Marsal Álvarez, filla de Jordi i Teres (15 d'octubre de 1998).

Isabel Pérez Calderón, filla de José Luis i Isabel (17 de novembre de 1998).

Judit Dorca Sala, filla de Ramon i Ma Carme (29 de desembre de 1998).

Mireia Ferrés Freixa, filla d'Esteve i Núria (3 de gener de 1999).

DEFUNCIONS

Dolores Gardella Ubach, nat. de Setcases, 90 anys (23 de setembre)

Vicenta Garnache Boix, n. d'Oix, 93 anys (31 d'octubre)

Antonio Iglesias Pradell, n. de Camprodon, 80 anys (10 de novembre)

Remedios Roger Rigall, n. de Camprodon, 96 anys (14 de novembre)

José Darré Alavan, nat. de Llanars, 73 anys (17 de novembre)

José Najar Salas, n. de Mojácar, 80 anys (30 de novembre)

Cosme Bonamaison Monturiol, n. de Llanars, 60 anys (23 de desembre)

Guillermo Solé Barri, nat. de Freixanet, 80 anys (23 de desembre)

Flora Vidal Amils, nat. de Ripoll, 83 anys (29 de desembre)

Celestina Fernández Plaza, nat. de Frientecen, 78 anys (1 de gener)

Jaime Quer Serra, nat. de Tordella, 81 anys (2 de gener)

Francisco Blanco de Alba Pagès, nat. de Toses, 84 anys (5 de gener)

Rosalía Tubau Picola, n. de Vilallonga de Ter, 92 anys (9 de gener)

Baltasar Pairó Planella, nat. de Llanars, 76 anys (12 de gener)

Francisca Vila Costa, nat. de Beget, anys (23 de gener)

Maria Cabanach Freixa, n. de Camprodon, anys (24 de gener)

Teresa Gatius Pagès, n. de Rocabruna, anys (24 de gener)

Carmen Guillamet Sau, n. de Vilallonga, anys (24 de gener)

Àngela Petit Biscarri, n. de Barcelona, anys (24 de gener)

Concepción Bosch Cases, n. de St. Quirze, anys (30 de gener)

Francisca Guardiola Roget, nat. de Beget, anys (2 de febrer)

Rosa Soler Planas, nat. de Camprodon, anys (4 de febrer)

MATRIMONIS

Jordi Marsal Vila, natural de Camprodon i Teresa Álvarez Riu, natural de St. Gregori (2 d'octubre)

Josep Riera Oliva, natural de Vic i Glòria Blanch Peitivi, natural de Camprodon (3 d'octubre)

Juan Carlos Sáez Puertollano, natural de Valladolid i Maria Manela del Cid Sánchez, natural de Badalona (3 d'octubre)

Daniel Batlle Coll, natural de d'Olot i Ma del Carmen del Cid Sánchez, natural de Sta. Coloma de Gramanet (3 d'octubre)

Roberto Marín Arlà, natural de St. Joan de les Abadesses i Maria del Rosario Sarria Blazquez, natural d'Orcera (10 d'octubre)

Bienvenido Casals Riera, natural de St. Miquel de Campmajor i Maria José Vidiella Benaiges, natural de Tortosa (11 d'octubre)

Sergi Rosa Mayola, natural de Badalona i Gemma Hortet Gran, natural de Barcelona (24 d'octubre)

Josep Bordas Baliu, natural de Madrid i Gemma Pujol Ayza, natural de Vic (13 de novembre)

Juan Aulinas i Pastoret, natural de St. Joan de les Abadesses i Consol Monzo i Planella, natural de Camprodon (22 de novembre)

Francisco Javier Solanellas Llobet, natural de Barcelona i Sílvia Solé Suñer, natural de Camprodon (28 de novembre)

Càmping
Bungalows
Hostal
Restaurant

els Roures

Avda. El Mariner, 34-36
Tel. 972 74 70 00
Fax 972 74 71 09
17864 SANT PAU DE
SEGÚRIES
Vall de Camprodon
(Girona)

Entitat

*"En la villa de Camprodon, el dia primero de Junio de mil novecientos cincuenta, se convoca una asamblea presidida por D. Bartolomé Rodà Costa, D. Juan Roger Rigall y D. Angel Coma Iglesias que realizan la comisión organizadora de la sociedad de cazadores y pescadores que con el nombre de **Fomento de Caza y Pesca de Camprodon y Comarca** comienza su vida jurídica. Se abre la sesión a las nueve horas de la noche con asistencia de cuarenta simpatizantes en el local café de'n Ciscu".*

Així comença el primer llibre d'actes que, estatuts en mà, va ordenar la pràctica de la caça a casa nostra. Permeteu-me fer esment de la seva junta: Bertumeu Rodà i Costa, Josep Sala i Marcer, Joan Roger i Rigall, Angel Coma i Iglesias, Ramon Guasch i Sagrera, Alberto Roma i Batit i Santiago Terent i Buxó.

En el transcurs dels anys, la que avui coneixem com a SOCIETAT DE CAÇA DE LA COMARCA DE CAMPRODON s'ha anat transformant, adaptant-se a la normativa legal vigent. El març de l'any 1982 varen homologar-se els seus estatuts a la Federació d'Associacions Esportives Catalanes. L'any 1972 varen acotar-se bona part de les finques de la Vall de Camprodon, fins a les hores lliures, amb la finalitat de preservar les espècies cinegètiques i les que no ho eren, del furtivisme i de la pressió massificada de col·lectius que de ben segur haurien acabat amb els animals feréstecs de les nostres contrades.

Avui a la societat hi ha 330 socis; són contemplats com a tals totes les persones empadronades a la Vall, els que aportant finques i els que formant-ne part per motius de treball o residència han anat a viure a d'altres contrades.

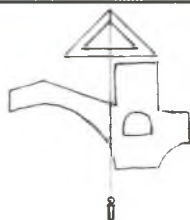
El cost per cada un d'ells és idèntic. Cal disposar de permís d'armes i llicència de caça

Barraques de Coma de Vaca, any 1950. Caçera de l'isard.

vigent. A partir d'aquí, per un total de 8000 pta., la societat els posa a l'abast l'assegurança obligatòria, més una de voluntària de montant consensuat, la tarja federativa i el carnet anual per a la pràctica de la cça. Els caçadors son un dels pocs col·lectius, per no dir l'únic, que paguem a la Direcció General de la Natura (la qual depèn del Departament d'Agricultura), per practicar un esport a casa nostra, sense que se'ns reverteixi ni un duro dels diners desembutxacats. Només amb llicències de caça a la província de Girona, Agricultura ingressa més de 30 milions de pesetes l'any.

Aquest col·lectiu que som els caçadors i que segons qui, tan mala imatge tenim, som a la nostra terra els veritables ecologistes de la fauna i flora, donat que hi ha espècies cinegètiques que la castiguen puntualment com és el cas del senglar; com a prova del què dic, voldria posar exemples palpables. Avui a la nostra Vall hi ha espècies de fauna que anys enrere no teníem i que no són totes cinegètiques precisament: el linx (lince), la marmota, el trecalòs (quebranta-huesos), el cabriol (corzo), l'àguila daurada (águila

CONSTRUCCIONS

**TRIADÚ
SUÑER, S.L.**

C/ Bastiments, 3
Apartat de Correus, 47
Tel. i Fax: (972) 74 10 33
17867 CAMPRODON

La caça

real), l'àguila marcenca (águila culebrera), el voltor comú (buitre común), el bernat pescaire (garza real),... no oblidant l'ànec collvert estès en poc temps.

En un altre ordre cal enumerar la feina feta a la denominada RESERVA NACIONAL FRESER-SETCASES.

La seva Junta Consultiva fou creada pel decret 185/1985 del DOGC i en forma part la societat i diferents caçadors de la Vall. Aquesta reserva s'extén en 20.200 hectàrees de la part alta del Ter i el Freser, que afecten en un 41% de la seva totalitat la Vall de Camprodon, equivalent a 8.274 hectàrees amb la finalitat de protegir l'isard, espècie que als anys 60 no superava els 200 exemplars, mentre que en l'actualitat superes els 2800 exemplars en nombre del darrer recompte.

La tasca feta ha estat realment positiva, al temps que la seva gestió ha servit per regularitzar la caça d'altres espècies com la llebre i la perdiu, tant la roja com la xerra, que mercès a l'isard han disposat d'un hàbitat tranquil i segur.

Les repoblacions fetes de la llebre pirinenca amb les gàbies cuidades pels socis de la Guardiola de Rocabruna, a les Bolateras i al Quer de Vilallonga donen fruits que avui encara es poden mesurar. El faisà, la perdiu roja, la xerra i el conill han estat esforços que fins avui cap ecologista ha fet per la fauna autòctona.

La Vall ha estat a punt de referència per la caça en èpoques passades. Des que a mitjan del passat segle va desaparèixer el llop a casa nostra, en la literatura de la caça hi trobem cites de caceres de perdiu, becades i isard. Més tard, el conill era l'eina bàsica de l'art, malauradament la

Mixomatosis o Cap gros (virus que un metge francès va propagar per controlar l'espècie en els seus conreus), va afectar greument la població; per acabar-ho d'arreglar a principis dels anys 80 es va propagar un nou virus procedent de la Xina que produeix en el conill l'anomenada HVD o enfermetat hemorràgica-vírica que pràcticament ha fet desaparèixer aquest rosegador d'arreu. Però el fet de què desde fa trenata i pocs anys els senglars fessin de la Península Ibèrica la seva llar, l'animal que ha incrementat el seu número a causa dels encreuaments amb porcs casolans i la

Colla Batlló. Planes de Can Batlle de Beget, 30.12.1966

seva condició d'omnívora, visquent en qualsevol medi i menjant-s'ho tot, ha canviat el costum dels caçadors orientant-los a un mamífer que pot arribar a fer destrosses tan en els conreus com a depredador de la resta d'espècies cinegètiques. En els darrers tres anys, a les comarques gironines s'ha capturat uns 12.000 senglars cada any, animal que representa un perill per a la circulació rodada a causa de la seva població i hàbits migratoris.

JOSEP ANTONI ROVELLÓ MARTÍ
AGENTE DE SEGUROS
Nº REGISTRO 2900

C/. Freixenet, 18 – Tel. 972 74 11 21 – 17867 CAMPRODON

Asseguri la seva 2ª residència
a partir de
11.000 ptes./any

El pes d'un centenari "N'estic ben tip"

Francesc Claret, en Sisquet, el Cacaüero

Diuem que és al matí quan la gent, els humans, tenim el cap més clar. Així que la conversa amb en Francisco Claret, en Xano, en Sisquet el Cacaüero, en vigílies de fer cent anys, just l'1 de gener, va tenir lloc a quarts d'onze en una habitació de l'hospital. Les previsions del temps anunciaven una espessa borrasca des de l'Atlàntic, amb insuficient empenta, deien, per descarregar la neu en aquest cantó pire-

nenc tan oriental. El dia era tapat, i feia un fred amortiguat, que també semblava perdre intensitat. Al camí de pujada, tan enfilat, no s'hi veia ni una ànima i, segurament per tot això, l'edifici hospitalari al peu de la Costinyola tenia un aire fantasmagòric, irreal. De gran misteri. La imponent façana ocre, esmolada, dibuixava una ganyota vanitosa que semblava mofar-se de la lenta decrepitud dels residents de l'interior.

Però quina gran lliçó d'humilitat i de pietat és anar a veure les cares, tan familiars, dels vells més vells de Camprodon: la seva llum es va apagant de mica en mica, inexorablement. El seu rostre i els seus ulls són els nostres. Al menjador amb llum hivernal hi ressona una televisió indiferent, que ningú no es mira.

'He caminat molt a la vida i, de beure, només un gotet de vi per dinar i prou'

Són afortunats per haver tingut una vida llarga? Els hem de plànyer o d'envejar per estar ja vora a la fi? Són uns herois del segle? O són uns pobres diables desvalguts a qui el temps ha jugat una mala passada condemnant-los a viure massa i a una llarga decadència? És millor viure o morir? Mentre s'acosta l'hora dolça del gran misteri, de l'alliberament, les seves ments -la ment d'en Sisquet el Cacaüero- recorren viatges infinits pel present i el passat, pel record i l'oblit.

Sisquet, el Cacaüero:

"N'estic ben tip, de fer anys, ja t'ho diré ben clar. D'alegria, cap. El terra rellisca, caic a terra i no m'aixeco"

"...Sí, en vaig fer molts anys, de cacaüero. Potser vint o vint-i-cinc anys. Venia cacaüets, avellanes, xufles i carmelos als cines, al futbol, per tot arreu. Quan hi havia sardanes. Al cine, a dins, sí. Demanava permís. I tenia una parada al cassino, el que es va cremar, sí. Només hi entrava jo.

"...De petit només em recordo que anava amb la romana i el sac a tot arreu a comprar cama-secs, pollastres, conills, porc, per la botiga de can Xano. Em donaven quinze o vint mil

C. Ventura

Consultors, S.L. Carrer Freixenet, 6, baixos - Telèfon 972 13 03 08 - 17867 CAMPRODON (Girona)

Cristina Ventura i Carpintero

Economista

FISCAL

LABORAL

MERCANTIL

COMPTABILITAT

radiografies al capvespre

pessetes i començava per la Campa i anava a Molló i a per tot.

"Havia estudiat per capellà. Vaig estar sis anys a l'església, a dalt, que hi ha un balcó. De capellà, n'hi havia un que li deien en Xicorral. M'agradava. Ho feia amb afició. Però vaig haver de plegar per la vista, perquè em van dir que no em convenia estudiar tant. Un ull l'he perdut.

"També vaig aprendre de manyà, de mecànic, eh? A Barcelona. M'agradava molt. M'hi estava amb un meu germà, Déu l'hagi perdonat. Va ser molt poc temps. Vaig plegar. El meu germà, Déu l'hagi perdonat, va dir "si estudies de mecànic no faràs mai calés. Si vols fer calés ven camasecs".

*'Vaig anar un dia a Olot i portava
quinze o vint mil pessetes i vaig veure
una parada de cacauets.
I li vaig dir: Què val?
I em va dir: Vostè es fot de mí'*

Fèiem unes paparines, i em donava un tant per cent. Els compràvem a Planoles, en compràvem sacs i els veníem pels colmadors. Un ens feia cent paparines, l'altre cinquanta i així. Vaig fer molts duros. El meu germà, que era l'amo, em deia, "no sé pas com ho farem, guanyes més tu que jo". Li deia "si vols plegaré" "No, no, al contrari". Vaig estar a Barcelona vint anys, abans de la guerra. El poble el trobava a faltar molt.

"Res. Molt anys són, masses. Avui no em volia aixecar, em volia estar tot el dia al llit, però m'han fet aixecar. Aquesta nit he caigut quatre vegades del llit. No, no estava nerviós. Volia orinar. Sí, que hi ha un timbre, però no l'he tocat mai, no són hores d'empipar la gent. Vet'ho aquí. També em sap greu.

"...Vaig anar un dia a Olot i portava quinze o vint mil pessetes i vaig veure una parada de cacauets. I li vaig dir: "Què val?" I em va dir "Vostè es fot de mí?" "No, home, què valen els cacauets, les avellanes i els cabassos i tot". Vaig venir cap a casa i la meua mare, Déu l'hagi perdonada, al cel sigui, em va dir, "on vas amb dos sacs de cacauets? I aquests cabassos?" "Són per anar a vendre". I em vaig posar a vendre cacauets i ho vaig fer quatre o cinc anys, no ho sé. O sis. Sempre m'he espavilat, sempre. Sí, és lo principal. No m'he espantat mai.

"...Em vaig casar amb una noia que no m'agradava gaire. Un dia el rector em va veure i em va fer entrar. "I ara que no ens sent ningú, t'haig de dir una cosa. Amb aquesta noia quants anys fa que hi vas?" Vaig dir "un grapat d'anys". "T'hi has de casar. O t'hi cases o la deixes. D'aquí quinze dies", va dir

perque havíem de comprar roba pel casament. Li vaig haver de comprar tot jo. Vam ser casats un parell o tres d'anys. Un dia es va ficar al llit ben tipa. Vaig fer un bon estofat i em va dir que estava ben tipa. Li vaig comprar un pastel i un vas de llet i un bon plat d'estofat. I vaig dir Maria, Maria, i era morta... Molt jove, era, trenta-dos anys. No ho sé què va ser. Un atac de cor, potser sí. Això, devia ser. Li agradaven molt els homes, també.

"Tothom em coneix. Un dia anava a les Rambles amb el meu germà, volíem anar a la Barceloneta a agafar la Golondrina. I baixava una parella amb un nen i va cridar "Mira, mira, en Xano, el cacauero de Camprodon. I jo dic sí que em coneixen" "...Content de fer cent anys? Com més aviat em mori, millor. Per lo que fem ara. Ara haig d'orinar en el panyo. Si toco de peus a terra ja en sóc, a terra. Sembla estrany que passi això. "...No estava pas per pel·lícules, jo. Quan acabava la pel·lícula anava al futbol si n'hi havia. Feia paquets de cacauets i feia pagar un duro per paquet. Un farmacèutic d'aquí em comprava set o vuit paquets. Anava al futbol amb una família molt

Fàbrica de mobles

Martí Magret

Crta. Sant Joan, 21
Telèfons: 972 74 01 81 i 74 01 48

17867 CAMPRODON
(Girona)

radiografies al capvespre

gran. Em deia "no t'enfades pas que et digui Francisco?" Això que n'hi havia un altre, de cacauero. Ell els comprava bons i torrats, i jo me'ls torrava i eren molt més bons torrats del moment."...De salut bé. Dolor a les cames de tant caminar. Jo m'havia trobat d'anar a Vic a peu. Hi vaig comprar-hi un cavall. D'ençà que sóc a l'hospital, aquest mal d'ossos. O és clar, la infermera, n'hi ha una a la nit, ve cada tres o quatre hores. Ara, es menja bé.

"El pare, Déu l'hagi perdonat, va morir també molt vell. Li estiraves la pell de les mans i era llarga, llarga. Em deia "abans no arribaràs a tenir la meua edat". I ja l'he avançat. Va morir als 92 ó 93. La mare no ho sé, a quina edat. Sé que va morir entre setmana.

"...Érem quatre germans. L'últim germà va morir cremat a l'estranger. Ell volia fugir, perquè va anar a l'estranger i després va dir que se'n volia tornar cap a Espanya. I el van ficar dintre d'un forn. Va venir un seu amic i hi va explicar. I a la sala de l'Ajuntament van fer un pregó explicant la història del meu germà.

"...De la guerra no en sé res. Vaig anar a Mataró i vaig ser excedent de cupo. Hi vaig estar un mes o un mes i mig. Ni em vaig posar el traje de soldat tampoc. No, no. Vaig estar-hi potser un mes.

"Cent anys n'estic ben tip, ja t'ho diré ben clar. Aquesta nit mateix he hagut de dormir allà a terra, a sobre els rajols, amb una fredor que tenia tot jo, i un mal d'ossos, que tenia les mans morades i tot. Sort que aquestes dones encara tenen paciència.

"...D'amics no en tenia gaires. A la Parra hi anava molt. Hi anava a prendre cafè i au! la tarda allà. Hi mirava la tele. Pobra Magdalena, morir tan jove. I en Bartomeu també és un bon home. Van fer molts calés a la Parra. Molts.

"...El Barça? Ja ho crec, que el segueixo. Vaig ser molts anys soci. Vaig esser al Camp Nou el dia que el van inaugurar. Hi vaig veure xampany i tot. Ja fa una colla d'anys.

"...Sí, ensenyava caramelles amb el coro de Camprodon. De dies cantàvem al poble i de nit a les cases de pagès. Ens donaven una dotzena d'ous i avall.

"Quan m'han vingut ha vestir, com que he dormit a terra, els he dit "deixeu-me estar al llit tot el dia". I m'han dit "va, a passejar-te". No tinc pas edat de moure'm. I el dolor a les cames. Em va atropellar una bicicleta i em va trencar els dos

fèmurs....Tots dos, sí. I em van dir que si m'operaven ara m'haurien de tallar la cama. Anar patint. Anar patint.

"...La República? Res no en sé. Devia ser a Barcelona, jo ...La Guerra? Això, no. No m'hi he fixat mai. ...En Franco? En Franco era en Franco. No era pas gaire bon català. ...I la

'Vaig esser al Camp Nou el dia que el van inaugurar. Hi vaig veure xampany i tot. Ja fa una colla d'anys'

democràcia? Anem fent. Ara l'Ajuntament diu que em regalaran una tele. Això, em fa il·lusió. La que tinc, lo que és el personatge, no enraona. S'ha fos. Ara escolto la ràdio. ...Tot ho escolto.

"...A la nit sempre reso. Em fico al llit i dic la meua oració. Tota la vida ho he fet.

"...Vam fer cagar el tio aquí. ...De petit? Ja ho crec, que ho fèiem a casa. No sé què em van donar aquí. No me'n recordo... Sé que em van donar alguna cosa...Una capsula de mocadors de butxaca, tothom igual.

"...Fills? Molt m'hauria agradat tenir fills. Casar-me, no. En vaig quedar ben tip. Era una dona que els homes li agradaven molt, m'entens? I jo no estava pas de punyetes. I a l'últim ja gairebé no li deia res. No m'hagués casat si no hagués estat pel capellà.

"...La política no m'ha agradat mai. Catalunya i prou, jo. Lo que passa el poble si que ho sabem. I quan es mor algú també. Un ho diu a l'altre. Se sent tot.

"...El pitjor de la vida? Això d'ara. No m'hi havia trobat mai d'haver de dormir sense roba, sense res, no em podia aixecar a trobar-la, la roba. M'han hagut d'aixecar. El millor? Què vol que li digui. Que no tingui res. He caminat molt a la vida i de beure, només un gotet de vi per dinar i prou.

"No, senyor. Content de fer cent anys, gens. Són molts anys. I aquí rellisca molt. Quan seré curat ja seré mort. N'estic ben tip".

Manel Guitart

**HOTEL
MARISTANY
RESTAURANT**

* * *

Jardí Piscina Pàrquing	passeig Maristany núm. 20 17867 CAMPRODON Tel. 972 13 00 78 Fax 972 74 07 78	
------------------------------	--	--

Opinió

VALL DE CAMPRODON UN EQUILIBRI DELICAT

La vall de Camprodon és l'última vall pirinenca Labans d'arribar al mar. Aquesta posició condiciona el seu paisatge, la seva flora, la seva fauna i el seu clima, fent-lo de gran bellesa i atractiu. Així mateix, la proximitat de les zones urbanes de Girona i de Barcelona la fan encara més atractiva als visitants.

Tot i que des de primers de segle Camprodon ha estat reconegut com a lloc d'atracció del turisme, no és fins els anys 90 quan es pot dir que la vall comença a viure de forma consistent del mateix. És en aquesta dècada quan veiem créixer els pobles, quan veiem la incorporació de nous hotels i restaurants. I sembla que aquesta dinàmica és més accelerada dia a dia.

La Vall de Camprodon ha accentuat la seva dependència del turisme per varis factors, d'índole ben diversa.

D'una part, la mala comunicació històrica de la vall i la seva excessiva distància en termes de transport de mercaderies varen acabar amb l'activitat industrial; els anys 70 i 80 varen ser definitius.

Per altra banda, l'aparició de l'estació d'esquí de Vallter 2000 i l'adveniment de modes de turisme de muntanya i d'aventura, han derivat bona part del turisme de mar cap a la muntanya. És un turisme concentrat durant els caps de setmana de tres mesos d'hivern i del mes d'Agost.

Més endavant, la millora de les comunicacions amb la superació del coll de Capsacosta ha suposat l'augment d'un turisme que té a la vall la seva segona residència per tots els caps de setmana de l'any.

Aquesta és la configuració actual del turisme a la vall. Gent que puja molts caps de setmana a la seva residència, gent que puja a esquiar i gent que vé quan vénen tots, és a dir, per setmana Santa, pels ponts, a l'Agost, per tot Sants, per la puríssima i una per cap d'any. És un turisme que omple 150 dies a l'any amb molts esforços.

La pregunta que cal fer és: viu vertaderament la vall del turisme? Vivim la majoria de la gent dels hotels, de les botigues, dels restaurants i dels serveis auxiliars?

És evident que una part de la vall en viu. Però és una part massa petita, com ho demostra el fet de que nosaltres mateixos ni ens ho creiem. No fem esforços personals per tenir la vall immaculada, no som prou curosos ni amb la nostra imatge més propera ni molt menys amb la defensa dels actius de la vall.

Com a mostra podem citar el discret èxit de la campanya per posar flors als balcons de les cases; si ens creiéssim que vivim de la vall no hi hauria balcó sense flors.

El cas és de que no es té la sensació de que es viu del turisme perquè una bona part de l'economia de la vall viu de la construcció. I en viu una part de l'economia de fora de la vall. I aquesta és la trampa on ens trobem ara. És clar que la construcció és un sector important, lligat sempre al turisme o a la indústria. Però quan la construcció esdevé objectiu enlloc de complement és que alguna cosa no funciona, que algú equilibri s'ha trencat.

Quan aixó passa és fàcil oblidar els conceptes bàsics, els principis més elementals, caure en si-logismes. I és fàcil entrar en un cicle pervers que porta a matar la gallina dels ous d'or. És el que ha passat en molts llocs de la costa, on l'excés d'aquest cicle ha acabat amb el millor paisatge i, si no s'hi nposat remei, marginarà el turisme a l'atracció exclusiva del sol i la tovallola.

La defensa de la construcció a qualsevol preu acaba amb l'origen de la mateixa construcció, acaba foratijant el mateix turisme que venia per l'atracció d'una bellesa que l'excés ha trencat. Igualment que els hàbits de la democràcia ens han ensenyat que les coses no es poden fer sense pensar que hi ha altra gent que no pensa igual, hi han hàbits del passat que han de canviar en la nostra manera de fer per introduir-hi altres hàbits de respecte amb l'entorn més immediat per no fer coses irreparables de les que no poguem respondre als nostres fills.

És aquesta una qüestió delicada. El treball de la vall depèn fortament de la construcció i és fàcil trobar molta gent defensant aquesta activitat a qualsevol preu. Cal primer fer veure que es pot continuar amb la construcció sense que necessàriament fem malbé en nostre atractiu i cal alhora treballar per polítiques que (creieu que no m'enric) facilitin la reindustrialització de la vall.

Ja hem dit que la comunicació va ser la causant de la desaparició de la indústria; però no va ser

només aixó. Podríem dir que la indústria que hi havia a la vall va passar per moments de renovació i convulsió potents, igualment com a molts altres llocs. La diferència ha estat que, així com a altres llocs unes empreses varen morir i altres varen néixer, a aquí només varen morir. La mala comunicació va donar natalitat zero.

Aixó ja no és així avui. Camprodon ja no té barres amb Olot. I Aquest està a punt de deixar de tenir-les amb Girona o amb Figueres i la frontera. Els elements objectius que impedièn la millora de la natalitat de les empreses han desaparegut. No és fàcil la implantació d'empreses a la vall, però tampoc en necessitem tantes. 30, 40 o 50 llocs de treballs nous serien revolssius a la vall, i equilibrarien l'economia, trencant amb aquest cercle pervers de que tot val per sobreviure.

Mentre aixó no arriba ens toca viure amb el model actual intentant que l'argument de que tot val no ens arrastri. Cal que expliquem conceptes bàsics i que reflexionem una mica per veure que podem continuar viure econòmicament sense caure en falsos arguments.

Hi ha un concepte que avui està de moda que es diu desenvolupament sostenible que s'aplica sobretot quan es parla de contaminació; és però un concepte més global que s'aplica a tot arreu. El desenvolupament sostenible és el que "satisfà les necessitats de les generacions actuals sense hipotecar les capacitats de les generacions futures per satisfer les pròpies necessitats". Tenir-lo en compte ens pot facilitar que el nostre desenvolupament sigui harmònic i que no ens en hàgim de penedir més endavant.

Vol dir que quan Camprodon ha de fer un desviament, una obra important, s'ha de tenir present de no malmetre la imatge del poble de la mateixa manera que ho va fer l'actual desviament, que ha deixat una ferida potent a la mare de la font, el camp de la vila, a la font nova i en conjunt a tot el poble. És evident que el nou desviament ha resultat amb un túnel i amb altres actuacions aquesta possible ferida, però ens hauríem de plantejar en un

C/. València, 14
Tel. (972) 74 00 97

PLANAS
JOIERIA – RELLOTGERIA

17867 CAMPRDON
(Girona)

futur refer parcialment l'anterior desviament per posar-hi un túnel fals i treure el talús de la Mare de la Font.

Cal treballar més activament amb el sanejament de la Vall. Camprodon té una bona depuradora d'aigües residuals, però no així els pobles que estan riu amunt. I el mateix Camprodon té una part important de clavagueram que no està connectada a la depuradora. No sabeu la impressió que fa anar a La Roca, baixar al riu per un pont d'una gran bellesa i veure allà mateix com la claveguera baixa com vol al riu, sense ni una fossa sèptica.

La imatge de la Vall és encara acceptable en general. Aneu però a Espinalva i torneu a Llanars. Quan baixeu el coll del Serrat podreu veure una imatge de Llanars que esgarrifa. Aixó és el que no s'ha de fer i hem de treballar per evitar que es torni a repetir. A la fi, qui ha dit que la construcció no pot viure sense tenir de construir ninxols com els de les grans ciutats.

El camp de golf és potser un exemple de com una oposició a fer les coses de la manera més fàcil ha acabat amb un desenvolupament adequat. El camp de golf no ha trencat gens amb l'entorn. Exemple a seguir i a vegilar al veí del camp de golf que vol traçar un circuit de trial. S'ha de fer correctament, com el cap de golf.

I ara que parlem d'aixó, és imprescindible que parli de Vallter. És evident que Vallter és un dels punts d'atracció de la Vall més importants; he estat un dels defensors de l'estació sabent la importància que ha tingut pel desenvolupament de la Vall durant els anys 80 i bona part dels 90; he col·laborat amb l'estació de forma desinteressada i he conegut i acceptat les dificultats de l'estació tant al seu naixement com en els anys 80. Vallter suposa una ferida al nostre millor paisatge al que, com el desviament de Camprodon, hem d'esperar que hi hagi un dia la possibilitat de reparar-lo. El que no es pot tolerar és que les noves actuacions que es facin segueixin amb els mateixos arguments de que tot val. Avui no val. Es pot estar d'acord en que es tenia de portar neu artificial a la pista del xalet. Jo no hi estic d'acord, però ho accepto. Però una cosa és fer una rasa per passar

les canonades i l'altre gratar aquí i allí per traçar una pista de 20 metres d'amplada que trenca amb l'encant mig salvatge de la pista del xalet i fent un mal al terra irreparable. Irreparable des del punt de vista ambiental, car costarà molt tornar a veure terra allà. Irreparable des del punt de vista legal, car si no neix l'herba hi hauràn conseqüències negatives per incompliment de les condicions del permís, i irreparable pel mal que es fa a la imatge de la Vall de Camprodon. És hora de que es deixi de gratar cada any el traçat de les pistes per començar una actuació de replantació de les zones malmeses. Pugeu tant sols a la Portella de Mantet per veure el que estic dient. La imatge de la zona esquiable és tètrica, potser irreparable, a la que encara es té cura d'ensenyar amb viatges amb telecadira com una invitació al massoquisme.

Ens hem d'enterar que una forma de fer màrqueting és el respecte a l'entorn, i aquí a la nostra Vall és fàcil fer-ho. Només cal treballar adequadament, sense deixar-nos emportar pel camí més fàcil i per falsos arguments.

Joan Vila

la palanca

El que té de important el passat, no és la lògica d'una memòria que en tota llibertat es mereix poder triar en tot moment el pensament, record o esquema per introduir-lo en el nostre "carpe diem", en el moment present que estem.

La memòria és una de les coses més íntimes, personals i que en definitiva ens fan esdevenir sers individuals.

Els nostres records, a més a més, ens construeixen com a individus independents i amb uns sentiments i amb uns sentiments diferents a la resta dels altres. Fins i tot la nostra personalitat està afectada pel pes dels nostres records, siguin aquests positius o negatius, donaran un tipus de resposta positiva o bé negativa al raonament quotidià, als pensaments i decisions que prenem en el dia a dia.

Això és així de simple: una persona que té en els seus records un gran pes negatiu, probablement aquest pes donarà lloc a accions negatives, si més no el primer pensament serà negatiu. I vist de l'altra banda una persona que guarda en el seu passat bons i dilços records, tots ells positius i que alimentes la seva vessant més pura, segurament el seu primer instint en les seves accions serà el de reaccionar noble i oportunament segons la utopia d'allò bo.

Quantes vegades recordem accions dolces, positives i encoratjadores (en el moment potser menys adequat) i aquestes ens fan sentir bé, i simplement deixem anar un somriure entre els

llavis i després ve algú i ens demana... De què rius? I tú respons... No, de res... És que estava pensant en una cosa que em va passar l'altre dia i...

Gràcies a aquest record positiu, amable, dolç i el que és més important, propi solament a nosaltres. Aquest record ja forma part del passat, ja ens l'hem apropiat i el farem servir més d'una vegada... potser quan ens sentim tristos, o sols, o simplement quan aquest vingui cap a nosaltres.

La importància de les accions passades no resideix, en la seva totalitat, en el seu efecte més omenys oportú, adequat, positiu o negatiu del seu encontre amb el present: la validesa o importància de les nostres experiències o accions passades està en allò de profit que en podem treure d'elles.

Encara que aquestes foren bones o dolentes, brillants o obscures, foren aquestes amargants i gèlides i ens deixaren en el seu moment turbats i greument ferits.. Encara que aquestes foren estranyes i que com absurdes i ara en el passat les recordem en mig d'un núvol trèmul... Fóra com fóra, aquestes accions, experiències, esdeveniments i fins i tot paraules, pertanyen al nostre passat, i aquest esdevé immediatament part nostra intransferible i amb un pes important en el nostre present. Per tant, val la pena reconèixer-ho... Ningú ens el pot prendre.

Elena Moreno

C/. Catalunya, 13
17867 CAMPRODON

**Restaurant
LA MURALLA**

TEL. 74 09 00

Especialitats en Peix

IMATGES

que han estat notícia

De vegades els joves ens mirem avorrits aquest poble on vivim. Diem que n'estem tips, que no passa mai res, que sempre és el mateix, que sempre són les mateixes cares, i que tenim ganes de marxar ben lluny. El cert és que la rutina pesa. És aleshores quan arriba un senyor de Barcelona i es queda esmaperdut per una vall que de tant vista que la tenim ja no la veiem. Després, el visitant ens diu que macos que som, perquè si hi ha alguna cosa que ens agrada és que ens vinguin a visitar, ja que sempre els rebem amb els braços oberts. Tot seguit, ens enorgullim de ser on som i expliquem al nouvingut que Camprodon és Camprodon.

És per això, que en aquesta part de la revista us explicarem tot allò que us ajudarà a conèixer una mica més aquest poble que tothom el recorda per ser el lloc on va néixer el compositor Isaac Albènic. Actualment, a Camprodon hi ha una escola de música que porta el seu nom. Els seus alumnes van fer un concert aquest Nadal al Casal Camprodoní.

Fet aquest petit incís, ens translladarem a les festes de la Puríssima. Us direm que la nova pubilla de la Vall de Camprodon es diu Anna Pagès Mingorance, té 22 anys i és auxiliar d'odontologia. La pubilla va ser proclamada en un gran ball. De ben segur, que tots els assistents el guardarem bé a la memòria perquè el dia de demà ho poguem explicar als nostres néts. El cert és que els podrem dir que l'Orquestra Selvatana va amenitzar el ball. Durant la mitja part es va escollir la Pubilla de la Vall de Camprodon. Les candidates eren totes guapíssimes, van pujar a l'escenari acompanyades pels alcaldes dels pobles que representaven. De Sant pau hi havia Lucy Danés, de Setcases hi havia

Núria Vila, de Llanars Concepció Carreres, de Vilallonga hi havia Glòria Rigat i la representant de Molló era Glòria Corcoy.

El president de la Mancomunitat, Esteve Moret, va ser el mestre de cerimònies. Aquest any, comptava amb l'ajuda d'una de les cares més conegudes de TV3, Mari Pau Huguet, que va pujar a l'escenari a rebre les pubilles.

La popular presentadora va fer gala de les seves habilitats, de tal manera que les pubilles van haver d'explicar el recent viatge que havien fet a Mallorca, com també quines funcions havien hagut

Tel. i Fax:
972 13 00 09

Immobilària

Vall de Camprodon

Passeig de la Muralla, 1

CAMPRDON

API 120

IMATGES

que han estat notícia

de desenvolupar pel fet d'haver estat escollides pubilles dels pobles respectius. També els va oferir un ram de flors a cadascuna i finalment va otorgar el premi a la pubilla de la Vall de Camprodon, que consistia en un abonament a les piscines, un passi anual a Vallter 2000, classes d'hípica, classes de golf, classes de pàdel i un abonament per assistir als partits de futbol del Camprodon. Després la nova pubilla va sortir a la pista per ballar un vals amb l'alcalde de Camprodon Esteve Pujol.

Quan va baixar de l'escenari, Mari Pau Huguet ens va explicar que li agradava anar a presentar actes perquè, segons ella, "és una forma d'estar més en contacte amb la gent", ja que la feina diària a la televisió no li permet això. En el transcurs de l'entrevista li vam recordar que es deia que era la jove que totes les sogres de Catalunya voldrien tenir. Aleshores, ens va obsequiar amb un tímid somriure, que es va diluir quan li vam suggerir la possibilitat de ser pubilla algun dia, i ens va contestar amb un NO rotund, sense donar cap explicació.

D'altra banda, també es va inaugurar a la Sala de l'Hotel de Camprodon una mostra de productes autòctons de la Vall. Hi havia la representació de diferents establiments, així com diferents entitats, a través de les quals es poden practicar esports d'aventura. També hi havia una puntaire que feia exhibició de les seves dots en el coixí de puntes. Altres actes que es van celebrar en el marc d'aquest pont de la Puríssima van ser un Festival de patinantge al Pavelló a càrrec del Club Patí de Camprodon. Durant el festival, el grup de dansaires de l'Om de Llanars van fer una exhibició del ball del Roser.

En aquestes festes, el "*Chaval de la Peca*" va oferir un concert que va convocar unes mil persones. Com a teloners, hi havia els "*Azucarillo Kings*" que es van encarregar d'escalfar l'ambient i deixar-lo a punt per aquest Chaval, que el conèixen com 'el de la peca' i que respon al nom de Marc Parrot.

L'altre gran esdeveniment d'aquesta tardor ha estat la IV Edició del Play-back. Mil cinc-centes persones van passar pel Casal Camprodoní durant

IMATGES

que han estat notícia

els tres dies que es va celebrar l'espectacle. El cert és que aquest any el Play-back ha quedat plenament consolidat dins l'Agenda Cultural del poble.

Us direm que darrere aquest espectacle hi ha un equip integrat per 40 persones. D'aquestes cal citar Cesc Hernández, que és l'autor de l'escenografia que representava un 'Saloon' de l'Oest americà.

També us direm que en aquest Play-back hi va haver una sorpresa: Domingo Pairó va actuar al costat de la seva germana Montse Pairó imitant a Tomeu Penya i a Danna respectivament. Pocs camprodonins sabien que l'exalcalde de Camprodon es mogué tan bé damunt de l'escenari.

Com cada any, al Casal Camprodoní es va oferir el Gran Concert de Nadal de la Coral Camprodon. Com sempre anava acompanyada per la Coral infantil Els Brins que aquest any celebren el 10è aniversari.

50è Aniversari de la Declaració dels Drets Humans el 7-XII-98

El segon dia de l'any la cita tornava a ser al Casal. Aquest cop tocava l'Orquestra Amadeus Kanmerorchester Stuttgart, que oferien un programa de valsos i polques.

El gran esdeveniment d'aquest Nadal ha estat el Pessebre que hi ahvia exposat a la parròquia de l'Església de Santa Maria. L'autor es diu Pere Serra, té 65 anys i es declara un afeccionat al pessebrisme. Tot i que nosaltres entenem que és un artista perquè només així es pot reproduir un pessebre on hi ha el naixement i l'antic refugi d'Ull de Ter, que aquest any s'en compleixen cent anys de la seva construcció. És a dir, que quan Gamper va fundar el Barça, nosaltres vam construir un dels primers refugis d'alta muntanya de Catalunya.

Ja per acabar us direm que aquest Nadal també hi ha hagut Quina. Aquesta és una activitat que es realitza per recaptar fons per a la Unió Esportiva de Camprodon, que dit de passada, aquest any el Camprodon està fent una gran temporada. De moment van 2ons en la classificació, just darrere del Vilallonga. El cert és que anar a la quina és una vertadera litúrgia. Arribes al pavelló i sents aquell sorollet tant característic de com es barregen les boles. El blat de moro damunt de cada taula, i anem marcant números. De sobte ens en falta un per cridar Quina!, però no treiem mai. Malgrat tot continuem anat-hi perquè la Quina ens agrada, l'ambient és fantàstic i al final, sortim amb la butxaca escurada i contents perquè hem passat una bona estona.

Rosa Ma Marcer

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

IMATGES

que han estat notícia

UNS JOVES SOLIDARIS

No només ha de ser un 'moda' parlar de solidaritat, els fets i les actuacions davant de catàstrofes han de demostrar la sensibilitat per part de tots. És per això que pensem que és una tasca educativa més inculcar als nostres alumnes l'esperit de solidaritat, per a que el dia de demà puguin actuar de manera coherent en les exigències que els hi demanarà la societat. Com a educadors de nens per a homes del futur hem de pensar en una educació dels valors.

I pensem que l'impacte de les imatges televisives fan actuar, reaccionar i prendre consciència de les magnituds de les catàstrofes, però com a educadors hem de saber transmetre i orientar als nens aquests fets i evitar que aquestes imatges siguin destruc-

tives per la visió dels nens, sinó tot el contrari, hem de procurar que siguin del tot constructives.

En el marc de la campanya de solidaritat amb l'Amèrica Central, afectada per l'acció de l'huracà Mitch i amb el suport de la Comissió Municipal de Solidaritat, l'alumnat dels nostres col·legis han demostrat el seu caràcter solidari. Els/les alumnes del Col·legi Públic Dr. Robert, tot i la seva joventut, van demostrar una maduresa en les seves fórmules organitzatives. Organitzats els delegats i els sots-delegats de cada classe i com a Consell d'alumnes, es va passar classe per classe i es va debatre fórmules d'actuació. Finalment després del procés de sensibilització i gratant-se les butxaques i els seus estalvis i amb la lliure i íntima decisió expressada en sobres on es recollia la seva donació.

Total: 100.000 ptes.

Pel que fa als alumnes de l'institut de Camprodon es va treballar des de la tutoria i comptant amb el suport del "Periódico de l'Estudiant" i informació directa del germà

d'una professora, delegat d'Intermón a Amèrica Central. Es va iniciar el procés i des de tutoria es va proposar que al llarg de la campanya intentessin renunciar el valor d'una llauna de beguda per tal de lliurar el seu valor per aquells que no els hi ha quedat res. es de diferents crèdits es va treballar la confecció de targes de felicitació. En aquestes activitats es van recollir 70.000 ptes. Així doncs la nostra joventut escolar ha recollit 170.000 ptes. que, junt a les que es re-

colliran en les guardioles repartides pel poble i el compte bancari i l'aportació de l'Ajuntament, expressaran la solidaritat de Camprodon i també de la seva Vall.

IMATGES

que han estat notícia

EN CISQUET DE CAN XANO FA 100 ANYS

Malgrat el que ha avançat la ciència mèdica arribar a 100 anys no és fàcil. El passat dia 2 de gener de 1999 en Francesc Claret Barri els va complir. per tal motiu, l'Ajuntament i el Casal de la Gent Gran van organitzar un parell de festes per celebrar-ho. El matí després d'un vermut, en que prengueren part tots els residents i empleats de l'hospital, monges, familiars, la Junta de l'Hospital, la Coral i en nom de l'Ajuntament, l'Alcalde li lliurà una placa commemorativa i una televisió. Per la tarda en els locals del Casal de la Gent Gran de Camprodon, la Junta l'obsequià amb una cadira de rodes per al seu ús personal. En Fèlix Claret en nom de la família en va donar les gràcies. Seguidament tingué lloc una torronada, amb tortell i cava. Per molts anys, Cisquet!

SOLIDARITAT, ARA I SEMPRE

Tots sabem que Amèrica Central viu un dels pitjors desastres del segle: l'huracà Mitch ha arrasat Nicaragua, El Salvador, Honduras, Guatemala i Belice.

Aquests països no han pogut resistir el pas devastador de la tempesta que ha deixat darrera seu milers de morts i desapareguts.

Les imatges que tothom ha vist ens poden parir el cor, provocar el desànim i cridar contra la injustícia.

Tots aquests països afectats han quedat sense comunicacions, aigua, electricitat, infraestructures,...

Considerem per tant que **ÉS NECESSÀRIA LA NOSTRA AJUDA, ARA...**

És imprescindible l'ajuda, perquè s'han perdut totes les collites i això en aquestes societats, vol dir senzillament gana, debilitat i mort.

PENSEM que LA NOSTRA ESCOLA ha de respondre ARA davant les demandes d'ajuts humanitaris. Evidentment no és una obligació, però quan se'ns necessita cal que hi siguem.

És per **TOT AIXÒ** que us demanem que **COL.LABOREU** dipositant en aquests sobres que us donarem, els diners que bonament pogueu.

Hem pensat que podríeu deixar de comprar aquelles xuxeries o cosetes que us agraden més i fer les aportacions que haureu estalviat.

EL DIJOUS dia 3 de desembre passarem a buscar a les classes tots aquests sobres.

Delegats i sots-delegats del Consell d'alumnes.

Camprodon, 30 de Novembre de 1998.

Plaça del Carme, 16
17867 CAMPRODON

Bar Canigó

ENTREPANS PER A EMPORTAR Tel. 972 74 06 33

ESTUDI TURÍSTIC

Des de l'Oficina de Turisme de l'Ajuntament de Camprodon, s'ha realitzat un estudi turístic que de manera general ha plantejat:

- Conèixer i analitzar el nombre i tipus de consultes realitzades a la mateixa oficina tant personalment com telefònicament.
- Conèixer el perfil del turisme per a incidir en els aspectes de millora de la qualitat del sector turístic i implementar la planificació estratègica global que permeti elaborar programes d'actuació a curt, mig i llarg plaç dins del sector turístic.
- Identificar la percepció que té el turista dels diferents subsectors turístics.

Per a l'obtenció de dades s'han seguit dos procediments. Pel que fa a les consultes telefòniques, s'ha atès primer la consulta i seguidament s'ha demanat al receptor d'on era. Per les consultes personals, després d'atendre la consulta, s'ha passat, sempre que ha estat possible i sempre que hi ha hagut col.laboració per part del visitant, un qüestionari d'informació i de valoració.

Com a primera dada remarcable, destaquem que durant l'estiu de 1998, s'ha donat un increment del 20% de visitants atesos a l'oficina de Turisme de l'ajuntament de Camprodon, respecte les dades de l'estiu de 1997.

a partir dels resultats obtinguts, concretem que el 84% de visitants atesos, provenen de Catalunya, un 7% de la resta d'Espanya, un 8% de la resta d'Europa i un 1% de la resta del món.

Els resultats per províncies catalanes apunten directament a un predomini de turisme de la província de Barcelona, destacant en un 68.41%. En aquest sentit cal remarcar que d'aquest 68.41%, un 46.13% ve de Barcelona. És a dir, quasi la meitat de visitants atesos són de la ciutat de Barcelona. Pel que fa als visitants de les comarques gironines, destaquem un 23.82%, dada però una mica emmascarada si tenim en compte que més de la meitat de visitants gironins pertanyen a la comarca del Ripollès.

L'afluència de visitants de les comarques de Lleida és poc significativa, doncs només s'ha

registrat un 1.51% de visitants. El mateix podem dir dels visitants de les comarques tarragonines, representades per un 3.04% de visitants.

Pel que fa al tipus d'informació que demana el visitant quan s'adreça a l'Oficina, podem concloure que abans que res li interessa conèixer Camprodon i després els seus voltants.

Com a dada destacable, el gran nombre d'informacions referides a Itineraris Pedestres. Fet que ha coincidit amb la publicació de 8 rutes per part de l'Ajuntament de Camprodon i el Patronat d'Iniciatives Econòmiques.

A partir dels resultats obtinguts en el qüestionari, es pot concloure:

-La majoria de visitants que ens visiten per primera vegada o han vingut alguna altra vegada, escull l'hotel, l'hostal o la pensió pel seu allotjament. El visitant que ve tot sovint té com a primera opció el pis propietat o de lloguer.

-Pel que fa al motiu que impulsa el visitant a venir a Camprodon o Vall de Camprodon, és primordialment per l'entorn, natura i paisatge.

-Més de la meitat de visitants vénen per referències fetes d'amics i familiars. Això es tradueix en el fet que el turista marxa satisfet. Aquesta és la manera més subtil i eficient de fer publicitat. Per això és necessari cuidar la satisfacció del client des de tots els subsectors turístics.

-Finalment cal dir que el qüestionari conté preguntes d'opinió, on es demana una valoració de l'1 al 5 sobre diferents subsectors turístics com són 'entorn natural', 'Preus', 'Urbanisme', 'Rètols', 'Serveis', 'Entreteniments', 'Parcs, Fonts' i 'Tríptics informatius'.

A nivell general, s'ha valorat més positivament l'entorn natural i els parcs i fonts, i més negativament els preus.

Hem de dir que tot i que les valoracions en tant per cent són semblants, és interessant que com més coneixement es té de la zona es dona sempre una valoració més baixa. En aquest sentit, els residents donen en tots els casos la valoració més negativa, i donen una valoració més positiva els visitants que ho fan per primera vegada.

PAPERS

que han estat notícia

MOCIÓ

L'Ajuntament de Camprodon, conscient de la importància de l'actual moment de la situació política a Xile, davant la imminent convocatòria del plebiscit que pot obrir el camí de la democràcia a Xile, aprova la següent moció:

1.-L'Ajuntament de Camprodon condemna el règim dictatorial del general Pinochet que dirigeix de forma il·legítima els destins de Xile amb un absolut menyspreu de la democràcia i amb la violació constant dels més elementals drets humans.

2.-Davant la convocatòria del Plebiscit del proper dia 5 d'octubre i fent costat al poble xilè i a les instàncies inutàries de l'oposició política i social, cridem als nostres conciutadans a fer palesa la seva solidaritat unint-se al desig majoritari de transició democràcia a aquell país.

El Grup Municipal Socialista demana que sigui aprovada aquesta moció i enviada al consolat Xilè a Barcelona.

REPÚBLICA DE CHILE
MINISTERIO DE RELACIONES EXTERIORES
CONSULADO GENERAL DE CHILE
BARCELONA - España

Barcelona, 05 de Octubre de 1988

Sr. Alcalde Domingo Pairó
Ayuntamiento de Camprodon

CAMPRODON

EL CONSULADO GENERAL DE CHILE, POR UNANIMIDAD DE SUS INTEGRANTES ACORDÓ LO SIGUIENTE:

- 1.- Responder la comunicacions del Sr. Alcalde de Camprodon rechazándola por insolente e impropcedente.
- 2.- Condenar la descarada intervenció del Ayuntamiento en los asuntos internos de Chile que es un País libre y soberano, desde su Independencia de España.
- 3.- Solidarizar con los ciudadanos de Camprodon en sus aspiraciones de contar con una ciudad limpia, ordenada, segura, sin drogadicción y sin delincuencia.

PERRUQUERIA HOME-DONA
TRACTAMENTS CAPILARS
MAQUILLATGES
MANICURES

complements
bijuteria
regals

Plaça Santa Maria, 10
CAMPRODON
Tel. 972 74 13 40

Llar d'infants municipal

D'un temps ençà, corre la idea de *batejar la Llar d'Infants Municipal* amb un nom que se li escaigui. Se n'han pensat uns quants, entre pares i educadores, però s'ha arribat a la conclusió que l'escola dels més menuts ens l'hem de sentir nostra; és a dir, de tots els camprodonins i de la resta d'habitants dels municipis que utilitzen el seu servei.

És per això, que us convidem a cercar el nom més per a ella. Només cal que envieu les vostres propostes a:

Revista *El Camp Rodó*
-Bateig llar d'Infants
Municipal-
Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya,1
17867 CAMPRODON

Agraïm la vostra col.laboració.

El col·lectiu
Amical de Mauthausen i altres camps,
format per antics presoners dels camps d'extermini nazis,
van fer entrega pòstuma de la seva
Creu de Sant Jordi
a la nostra companya **Meritxell Surinyach**
com a mostra d'agraïment per la seva
desinteressada col·laboració en diverses activitats
del col·lectiu i com a mostra de solidaritat
i de condol per la seva pèrdua.

En motiu del 25è Aniversari de la Unió Esportiva Camprodon s'organitza un concurs per triar la lletra del nou himne de l'entitat. Tothom que hi estigui interessat pot adreçar-se a l'Ajuntament o bé a la Unió Esportiva Camprodon.

El Camp Rodó a Internet

Ens coneixeu? Som la colla del Planet. Per tot arreu on anem 'arrasem'. I ja ha arribat un moment que l'espai se'ns ha fet petit... Per això volem colapsar les línies internàutiques amb la nostra pàgina web.

L'adreça és:

<http://www.usuarios.intercom.es/camprodo>
i l'E-Mail: camprod@intercom.es.

Donem a conèixer qui som, les activitats que fem i la Vall de Camprodon a través de les fotografies dels pobles, la natura, el patrimoni cultural, l'entorn, la gastronomia de la zona, restaurants, informació d'interès general: activitats, pisos de lloguer... i altres coses que creiem interessants.

Si entreu, no oblideu d'inscriure-us al nostre llibre de visites; els vostres comentaris i suggeriments seran molt ben rebuts.

EL COS

El poble és un cos humà. Els carrers, les places, els rius, les cases són parts d'aquest cos, com també ho són les mans, les artèries, els pulmons o la melsa. Cada una d'aquestes parts del tot té unes funcions fisiològiques concretes i determinades: unes serveixen per agafar coses, altres transporten sang, altres intercanvien gasos o metal·litzen aliments i, entre totes, fan possible allò que estimem tant, més que res i més que a ningú: la vida.

Hi ha carrers, per exemple el de València, que són els braços, al final dels quals hi ha dues places, El Planet i el Prat, que són les mans amb bancs per seure, racons tranquils, nens que juguen i plataners vells que són els dits.

La cara, la plaça de l'Ajuntament, amb un nas de ganxo que arriba fins al Pont Nou. I les cames, el Passeig Maristany, avinguda verda vorejada de cases amb jardí fetes de muscles i d'arbres antics. El ventre llis (amb un lifting de fa poc) és el passeig de la Font Nova amb la font al fons, familiar, coneguda, però amb racons encara sovint per descobrir. I els dos rius, el Ter i el Ritort, són les venes que donen vida a tot el conjunt i que fan

que els dits, els arbres, siguin verds i creixin forts. El poble, com el cos, també té parts que no ens agraden. Plecs de la pell que no trobem estètics o que suen massa i que amaguem dels ulls del visitant esporàdic amb peces de roba, perquè ens fan vergonya d'ensenyar.

Totes aquestes vergonyes, amb el temps, es converteixen amb manies i necessitats. El cos necessita que de tant en tant se'l mimi. De tant en tant ens hem de mirar nus al mirall i veure tot allò que no ens agrada. Fer una repassada general i decidir com volem que sigui el nostre cos; com volem que es transformi, que es faci gran. Quins han de ser els seus límits i les seves preferències. Com podem arranjar totes aquelles parts que ara no ens agraden i com podem fer que hi estem còmodes i feliços. Com, en definitiva, hi hem de viure i con-viure.

Tot això del cos i del poble tècnicament es diu Pla General d'Urbanisme i a Camprodon, el nostre cos, feia 16 anys que ningú no se'l mirava. Feia 16 anys que no ens despullàvem davant del mirall i fèiem una repassada general. Francament, ja tocava.

REFORMES I CONSTRUCCIONS
PROJECTES INDUSTRIALS

C/ Ferrer Bàrbara, 25
Tel. (972) 13 02 14
17867 CAMPRODON

EXPERTO INMOBILIARIO TITULADO 803

Brocanter

Pep Casas

**Compra-venda i Restauració
de mobles i objectes antics**

Plaça d'Espanya, 7 CAMPRODON

Tels. 93 815 20 34, 972 740 354

Mòbil 907 85 74 86

